

پہلے قتل پسما نہ

Ketabton.com

لیکوال: محمد نعمان دوست

پہ قتل پینپمانہ یم

لیکوال:

محمد نعمان دوست

د کتاب پېژندنه

د کتاب نوم:

په قتل پېښمانه يم

ليکوال:

محمد نعمان دوست

کمپوز:

ليکوال

ډيزاين:

رحمن الله بهير

د پښتۍ انځورگر:

حسيب الله رايمان

انلاين چاري:

مختار احمد احسان - د لراو بر د اټ کام برېښنايي کتابتون

www.Larawbar.net

ډالۍ

رنځور لقمان ته، چې د ځوانيمرگ ورور غمونو يې له سترگو د ماشومتوب
خواره خوبونه لوتلي دي .

دوست

د کتاب لړلیک

قران شریف

اولاد

عدل

افتتاح

جرم

حضرت یوسف ع

اللهاکبر، اشهدان لاله الا الله

گناه گار

مونږ لکه سمندري حیوانات

لوحو ته اړتیا

جنت

خومره سخت، خومره اسانه

نوي کالي

د اختر تحفه

ما ولي له بنکاره توبه وکړه

زما هديره

تروريستان

د نرېچيان

د عمر اوسط

تېپي نجلۍ

د مور نصیحت

قاتله

په قتل پښېمانه يم

وروستۍ خبرې

د اختر کالي

یواځې

یه بچه کس کاهی

ماشومان

له ورېځې وېره

وعظ
د خپلواکۍ جشن
مور
د بهرنيانو د راتگ يوه شپه
عجيبه مخلوق
هاوان
لقمان رنخور شو
مدافعان
شعار
مبارزه
ماشوم بې پلاره شو
کندهاري
عجيبه قضاوت
د خوسي سر
د آبادۍ وپره
چرگان
خاموش کلي
د مشر وعده
شوقي خود کشي
زموږ د کور کوترې
د ماشوم کرامت
د برکتونو مياشت
خسونت
سپي
د ماشومې ژړا
د ايټ اباد په غره کې
کسات
پښتنو سره يادگاري عکسونه واخلي
سپي بښنه غوښته
مبارکي
بيټ نيکه

پيل

قرآن شريف

سليم په کوچنيو لاسونو د کتابونو له بکسې قران پاک راووست، خو ځلې يې ښکل کړ او بيا يې د مېز پر سر کېښود.

مور يې پرې غږ کړ:

زويه!

ستا خون د قران شريف ازموينه ده، قربان يې له نامه شم، ولې دې له بکسې راووست؟

هغه مخ ورو واړو:

مورې! ته رښتيا وايې، خوزه نور قران کریم ځان سره نه وړم.

هغې پرې سترگې راووستې: ځوانيمرگ شې، ولې؟

د سليم، ستونۍ ډک شو، په ژرغوني انداز يې وويل:

مورې!

مور ته ملا صاحب ويلي چې، د قران کریم بايد ډېر قدر وشي، بېخايه

غورځول يې لويه گناه ده.

ا، بله ورځ چې ښار کې چاودنه وشوه، زما دوه ملگري په کې ټوټه - ټوټه شول، د هغوی قران شريفونه پانې - پانې په سپېرو خاورو پراته وو. سليم له کوټې ووت، مور يې لږزې ونيوله، کله يې د مېز پر سر قران کریم ته کتل او کله يې کړې ښېرا (ځوانيمرگ شې!) ذهن ته تلله راتله.

۱۳۸۵، د ليندۍ ۲۴ مه

کابل

اولاد

ټولې ميرمنې ترې راتاوې وې، چا په ژېړ کتوري کې چې آيت کرسې پرې ليکل شوې وه او به ورکولې، چا پرې ياد سورتونه چوفول او چا پټې - پټې او ښکې تويولې .

خو د کمينې دردونه هماغه شان مخ په ډېرېدو و .

يوې غږ کې : له درې شپو ورځو راهيسې يې سترگې نه دي پټې کړي، په يوه چيغه ده . مور ويل، کور کې به پرې خدای ورحمېږي خو داسې ونه شوه، بايد د ډاکټر غم وخورو .

کمينه بيا کټ کې واوښته او له درده يې پر بازو خوله خښه کړه .

شېبه وروسته غلې شوه، په مخامخ څرېدلي عکس يې سترگې خښې کړې:

زويه !

په تاسې له دې ډېرې سختې تېرې کړې وې، زما او د مرگ ترمنځ هيڅ نه و .

خو چې دنيا ته راغلې، هرڅه مې هېر شول، ستا هر پل اخیستو راته نوي اميدونه را کول .

يو دم يې مخ سور شو، سترگو کې يې اوښکې ښکته او پورته وگرځېدې، شونډې يې ژر-ژر رپېدلې .

زويه !

ته خولا زلمی شوی هم نه وې چې ... يو چيغه يې له خولې ووت او له کټه راپرېوته .

را ټولې ميرمنې حيرانې وې، په څه خواړی يې کټ ته پورته کړه، يو ناخاپه بيا نيغه کېناسته، را غونډو شوو ښځو ته يې مخ را واړو :

نه، ډاکټر را نه وئ، پرېږدئ چې مړه شم، زه د بل اولاد جنازه نه شم ليدلې، هغه هم راته ولي، وژني يې، دلته جنگ دی، جنگ ککړې خوري....

۱۳۸۹، کابل

عدل

له خو او نيو راهيسې د محکمو په دروازو گرځېدم. عريضه مې لاس کې وشړېده.

چې د هر قاضي صاحب تر څنگ به مې د ترازو عکس او د عدل په اړه قرآني آيتونه وليدل، خوشحاله به شوم .

ځان سره به مې ويل: زه په حقه يم. خو دا چې ژر موضوع نه فيصله کېږي علت به يې دا وي چې، ښه عدالت تامين شي .

نن بيا د محکمې خواته ولاړوم. يو تن، چې شايد له پخوا يې څارلم راباندې غږ کړ:

وروره! عريضه خو دې وشړېده، خو که خپلې دې هم وشړېږي حق به دې ترلاسه نه کړي .

ما هماغه شان ورته د شک په سترگه کتل، چې هغه خبره پسې وغځوله: په جيب لاس وواهه! په تشو گرځېدلونه شل کېږي .

اول خو په خبره ونه رسېدم، خو ورسته چې پوه شوم د هغه په مرسته مې قاضي صيب په ۵۰۰۰۰ راضي کړ .

احکام يې راکړل، خو کاغذونه يې رانه قيد کړل او وعده وشوه چې، سبا به پيسې سپارم او اسناد به ترلاسه کوم .

سبا له وعدې سره سم ورغلم، په مېز مې ورته د هغو پیسو پاکټ کېښود چې، د لاس په تڼاکو مې پاکستان کې گټلې وې.

قاضي صاحب، عینکو لاندې موسک شو، خو چې پاکټ یې خلاص کړ او په کلدارو یې سترگې ولگېدې ، په ټنډه کې یې کږې وږې لیکې پیدا شوې (*) ، عینکې یې لرې کړې او بیا یې خوله پرانیسته :

افسوس ! دا وطن به خاورې آباد شي، په خپلو افغانیو شرمېږئ!

تانه دې اورېدلي چې، اطاعت د اولو الامرو واجب دی؟ خو ځلې اعلان شوی چې، معامله دې په افغانیو کېږي او تاسې بدبخته ولس ... !

هغه پسې اوږده کړه : یو شور جوړ شوی، خوله په خوله همدا نارو ده چې په محکمو کې فساد دی، خو د خلکو د فساد او ناقانونۍ په اړه هیڅوک څه نه وایي .

قاضي صاحب ، هماغه شان لگیاوو خو ما په دیوالونو هغو لیکلو ایتونو او احادیثو ته کتل چې، د عدالت او بدو اخیستلو په اړه لیکل شوي وو .

۱۳۸۸، کابل

* دا مهال، له کلدارو څخه د افغانیو ارزښت لوړدی.

افتتاح

ليکه خلک ولاړ وو، يو تن چې نيکتايي په غاړه کې تالی و هلې، له چاکليټو او شيرينيو ډک پتنوس په لاس کې نيولی و او مخکې وروسته کېده .

مخامخ يوه سره پټې بنده وه، رييس صاحب چې تورې عينکې يې تندي ته پورته کړې وې، تازه يې له خولي سگرټ و غورځو او له نورو رامخکې شو :

حاضرينو !

هميشه د موسسو او انجوجانو په فعاليتونو نيوکې کېږي، يو شور گله دی چې انجوجانو وطن لوټ کړ، د ملت په نوم راغلي پيسې يې و خورې او ...

هغه، چې په سترگو کې يې د غرور خندا ښکاره شوه، مخامخ پټې ته يې لاس ونيو :

نن موږ د يوه داسې پول پرانيسته کوو، چې زموږ د کارکونکيو په بېسارو هلو ځلو جوړ شوی دی. په دغه شان پلونو خامخا په زرگونو ډالر لگېږي .

رييس صاحب، څنگ ته ولاړ کس نه لويه قيچي راواخيسته، راټول کسان يې پټې ته نږدې راوبلل.

قيچي په پټۍ خوله بنځه كړه، پرې شوه او بيا داسې لاسونه وپر كېدل لكه د ۲۱ مې پېړۍ له كومي نوي اختراع چې پرده پورته شوې وي .

يو ولاړ سپين ږيري غوږ كې:

رييس صاحب !

په دې پول به يواځې مور تگ راتگ كوو، كه د موټرو زور هم لري؟

رييس، په غرور وويل: ټانك خو پرې تېر كړئ ! او بيا يې له همدې خبرې سره خپل موټروان ته اشاره وكړه.

كروزين ورو- ورو را روان شو، غره هار يې د لاسونو په پر كا كې ورك و، چې كله يې مخكيني ټايرونه پله ته ورسېدل پول ولړزېد، د سمتو ټوټې او كاڼي ترې را ولوېدل، موټروان ترې خېز كړ .

راغلو كسانو لاسونه په سترگو كېښودل او رييس صاحب د سيند په څپو كې خپل موټر ته حيرانې - حيرانې، كتلې.

۱۳۸۸، د وري څلورمه

كابل

د يوه ملگري ليدو ته لارم، په هټۍ کې يې خو نور کسان راټول وو، هغه مې تر سترگو نه شو.

وه مې پوښتل: خپله دوکاندار چېرې دى؟

يوه وويل: هغه همدا خو شيبې وړاندې دولتي کسانو مو ترته واچو او له ځان سره يې يو وړ.

ژر مې وپوښتل: په کوم جرم؟

يوه ځواب راكړ: په كلدارو يې سودا پلورلې وه او خبره يې پسې نوره هم وغځوله:

هغوى همدا ويل چې قانون بايد عملي شي، افغانۍ د افغانستان هويت دى، په خپل هويت شرم جرم دى.

مور لا همدې خبرو كې وو، چې ملگرى مې راننوت.

په خدا مې ورته وويل: څومره په غور او فښ يې وړى وې، ماوې خدازده خو مياشتې به د تورو تنبو

شاته يې، ته خو بېرته راغلې.

هغه ځواب راكړ: ما هم همداسې گڼلې وه، خو بڼه و، جيب كې مې كلدارې وې چې، ورمې كړې زړونه يې

رحم شول.

۱۳۸۲، كابل

حضرت يوسف عليه السلام ته!

ای د خدای ج نیازین پښمېره! ای د خوبونو رښتینه تعبیر کونکيه!
تا چې د مصر په زندان کې د کوم بندي خوب ته تعبیر کړی و، رښتیا شو .
تا د هغه زنداني سړي خوب ته چې، پر سړيې د ډوډۍ شکور و او مرغانو ترې تښتولې وې، تعبیر وکړ
چې، عمر يې ختم دی او په دار به وځړول شي، رښتیا هم همداسې وشو.
ای تر ټولو انسانانو حسینیه!
موږ هم یوه رښتیني تعبیر ته اړتیا لرو، زموږ له لاسونو هم خلک ډوډۍ تښتوي.

زموږ په نوم راغلي د سوال پيسې د څو جنابانو جيبونو ته ځي.

موږ په تهاكو لاسونو گتلي پيسې د دې لپاره وركوو چې، په عريضه مويو تش لاسليك وشي.

له موږ نه په هغو ادارو كې هم پيسې اخيستل كېږي، د كومو پر ديوالونو چې (و ادا حكتم بين الناس ان تحكموا بالعدل... الايه) ليكل شوي وي.

خو اې د خداي ج نيازبين پېغمبره!

دا خوب نه دي

دا هر څه دلته په وينه كېږي.

د دې تعبير له چا وغواړو؟

موږ په داسې زمانه كې ژوند كوو چې، په ډېرو رښتينو يې هم باور نشو كولي.

خو كه موږ ستا په تعبير قياس و كړو نو دوه نتيجو ته رسېږو:

يا زموږ د ولس عمر ختم دي او يا د دې نظام!

۱۳۸۸ د غويي ۲۸ مه

كابل

الله اکبر ، اشهد ان لا اله الا الله و...

يو ناخاپه له يوې قوي چاودنې سره ، غېږ - غېږ لښې پورته شوې . موټر هوا ته جگ شو او بيا د سرک ترغاړې را پرېوت .

سمدستي له نږدې باغه خو تنه په بېره را ووتل ، د ماشيندارو شپيلۍ يې موټر ته سيخ کړې .

وسلو الو مخ په موټر منډې وهلې ، د ټوپکو له شپېليو يې سور اور بادېده او له هر ډز سره يې د (الله اکبر) شعارونه ورکول .

له جوماته مو ورمنده کړه ، د پوليسو شين رنجر موټر غلبيل - غلبيل شوی و ، چلونکي يې پراشترنگ سر اېښي و او يو بل ، موټر نه لاندې په وينو کې لاس او پښې وهلې .

د هغه شونډې ورو - ورو خوځېدلې ، خود غږ پر خای ترې وينه راوتله .

سر مو ورنږدې کړ ، خو يواځې د (اشهد ان لا اله الا الله) مبارکه کلمه مو تر نيمايي واورېده او نور يې روح والوت .

د ۱۳۸۲ لمريز کال د تلې ۱۲ - مه

کابل

گناهگار

خو ځلې يې سپين سان په لاس کې واړو را واړو او بيا له دوکانه ووت. شيبه وروسته بېرته راننوت.

کله يې جيب ته کتلې او کله يې په سپېرو گوتو، ټوټه لاس کې اړوله را اړوله.

چې څنگه يې را پام شو، را نږدې شو، يوه شيبه يې زما پرسر، پاچ پتکي ته وکتل او بيا يې وويل:

زويه! ملا يې؟

ما ويل نه بابا، ملا نه يم، خو څه ناڅه کتابونه مې لوستي، خيريت خو به وي؟

په موټي کې يې پيسې نيولې وې، لاس يې اوار رپېده، بڼه رانږې دې شو:

زويه!

دوه بچيان يې راته غبرگ وژلي، خو ماسره دومره پيسې نه شته چې پوره کفنونه پرې واخلم، که کفن لنډ

شي گناهگار خو به نه شم؟

د ۱۳۸۷ د چنگاښ ۹ مه

کابل

مونږ لکه سمندري حيوانات

حيواناتو په ډېرې خواړۍ، يو خوا بل خوا حرکت کوو. يو دم به سمندر ته وښوييدل، د اوبو په خپو کې به ورک شول، بچيانو به يې له وچې ورکتلې او له خوښۍ به يې سرونه خوځول.

خو، يو ناخاپه له اوبو را وتل پيل شول، په څه خواړۍ وچې ته را پورته شول، هر يو د خپل بچي څنگ ته ودرېد او کونښن يې کاوه چې پت يې کړي.

حيران وم، ما ويل ولې د دوی د خوشحالی پر دنيا داسې ژرد وېرې ورپخه خپره شوه؟ ولې ميندۍ خپلو بچيانو ته پرېشانه دي؟ او...

گورم چې له لرې د کفتارو (يو ډول ښکاري ژوي) يوه ډله د دوی خوا ته را روانه وه. د هغوی په هرگام نږدې کېدو، د بحري مخلوق اندېښنه زياتېدلې، ناقراره ول. اخوا دېخوا يې مړې-مړې، غاړې اړولې را اړولې. ښکاريان را ورسېدل، ژبې يې را ويستلې وې، له بحري حيواناتو گډ تاوېدل.

يو دم يوه توپ کړ، يو تنکی بچي يې له څټه ونيو، د مور له خوا يې را کش کړ، نورو کفتارانو هم ورته بریدونه پيل کړل.

خو سمندري ژوي هماغه شان ځای په ځای ولاړ وو، سرونه يې خوځول او د ښکاريانو په پنجو کې يې د خپلو تنکیو بچيو وروستيو سلگيو ته کتلې.

شيبه وروسته د ډېرو ميندو غېږې خالي شوې او ورو-ورو بېرته سمندر ته تشې غېږې ښکته شول.

دا د نشنل جيوگرافیک چینل يوه په زړه پورې ټلويزیوني پروگرام و، شاید د یاد پروگرام چلوونکیو په ډېر زحمت چمتو کړی و.

شاید، هغوی د سمندر په غاړه ډېر انتظار کړی وي، ترڅو داسې صحنې فلمبرداری کړي.

خو که دوی زموږ کلي ته راشي، په یو ساعت کې دغه شان پروگرام جوړولی شي، دلته هم هره شیبه د میندو له غېږو بچیان جلا کېږي، دلته هم میندې د خپلو اولادونو د وروستیو سلګیو تماشا کوي.

دلته هم ډله-ډله بنکاريان ګرځي، یو ناخاپه راتوپ کړي، د میندو له غېږو د هغوی د زړونو قطرې جلا کړي او په دار بې وځروي، کله د توپک میله راتپته کړي، د یو ځوان سینه غلبیل کړي او د مور مخ د خپل بچي په وینو سور کړي.

کله له هوا نه یو کور په نښه شي، په لمبو کې ورک شي او بیا میندې په پلو کې د خپلو اولادونو هډونه راتولوي.

او کله....

زموږ میندې لاسونه او پښې لري، خو لکه بحري ژوي ځای پرځای ناستي وي، حرکت نه کوي. یواځې رډې-رډې ګوري.

دوی د جګړې بلا دومره وپړولي چې، په ژوندون یې دم ختلی دی. هره ورځ یې غېږې له اولادونو خالي کېږي.

میندې، د تور دیو د غاښونو خرپا اوري چې، د دوی د بچیانو په هډونو شخوند وهي، دا نندارې له کلونو راهیسې روانې دي او لایې هم د ختمېدو هیله نشته.

۱۳۸۹، د سلواغې ۵مه

کابل

لوحو ته اړتيا

هغه وخت ماشوم وم. د بنکار دو مړه شوقی وم چې، د هېڅ بنکلي مرغه په وژلو مې زړه نه خوړیده .

کله به مې چې کوم بنایسته مرغه وویشت او د حلالولو په وخت به یې راته په لاسونو کوچنی منگولې ولگولې نو زړه به مې لږ څه نرم شو، خو ډېر ژر به رانه دغه احساس کډه وکړه. پر مړۍ به مې ورته چاقو راکش کړ، د مرغه پنبجې به سستې شوې، باڼه به یې سره ورغلل او څو څاکی وینه به تویه شوه .

صلمه رحمې مې هغه وخت زړه ته لاره ومونده، کله چې مې څو لوحي وليدلې .

که پاکستان ته تللي یاست، نو دا لوحي به تا سو هم لیدلي وي .

زموږ کور هریپور کمپ کې و، او چې کله به له پېښوره وروان شوم، نو چېرته چې به ځنگلونه مخې ته راغلل، ځان سره به مې ویل: کاش! چې لینده یا ټوپک راسره وی.

خو چې د سرک د غاړو په لوحو به مې نظر ولگېد، نو زړه به مې ولړزېد ټوپک نه به مې کرکه وشوه.

پر دغو لوحو به لیکل شوي وو: (جنگلي جناورو پر رحم کړی) یانې: پر ځنگلي ځناورو ورحمېږئ!

دا لوحي مې، هلته نورو لویو لارو باندې هم لیدلې او په هرځل لیدلو به یې دومره اغیزمن کړم، چې د نه بنکار سوگند به مې وکړ.

زه خو وایم چې، دا لوحي دلته هم په کار دي، چېرته چې دوه -درې کورونه هم وي، نو دا لوحي دې ورته ولگول شي او پرې ودې لیکل شي: ((د خدای ج په حسین مخلوق (انسان) رحم وکړئ!))

خودا لوحې يواځې په پښتو او دري نه دي په کار، په انگرېزي، اردو، عربي او ... دي هم وليکل شي، دلته
خود هر هېواد ښکاريان گرځي کنه !!!

۱۳۹۰، د زمري درېيمه

کابل

يو ناخاپه خو خړ رنجر موټرونه ودرېدل. وسلوال كسان ترې په بېړه رابښكته شول. ورپسې له يوه موټره خو كسانو يو تابوت راكوز كړ او بيا يې مخامخ كورته وردننه كړ.

وروسته يو ځوان، چې پوځي كالي يې پرتن و، د بورې مور پښو ته ټيټ شو او بيا يې په ژرغوني انداز وويل:

مورې پر زړور او صادق سر تېرې له لاسه وركړ، هغه ډېر دينداره و، حتى په جگړه كې يې هم لمونځ نه قضا كاوه.

خداى ج به يې حتماً وبنسي، د وطن او دين په لاره كې قربان شو، اوس به يې روح په جنت كې وي.

پوځيان ووتل، لا څو ساعتونه تېر شوي نه وو چې، بيا د كلا مخې ته شور شو، څو تنه چې، ول - ول لنگوتي يې په غاړو كې پراته وو، په بېړه يې تابوت را دننه كړ.

يو تن چې، د پټكي په پيڅكه يې اوبښكې وچولې بوډې مورته، چې حيرانه ولاړه وه، ورنږدې شو:

ته بختوره يې، د شهيد مور يې، ستا زوى د اسلام په لاره كې سر كېښود. د خداى پاك رضا يې حاصله كړه، اوس به جنتونو كې گرځي.

بوډی، مورد دواړو تابوتونو منځ کې حیرانه ولاړه وه، کله یې وړو لمسیانو ته چې، په خاورو پر مخې پراته وو، کتلې او کله یې غبرگو تابوتونو ته.

یو ناخاپه یې چیغه کړه:

دا څنگه جنت او د خدای ج رضا ده؟؟ چې یو ورور یې د بل په وژلو ترلاسه کوي؟؟

۱۳۸۶، د مرغومي ۴مه

کابل

خومره سخت، خومره اسانه

تابوت يې يوه ورغ مخکې کلي ته رسولی و، جنازه نه وه شوې چې، زه هم ورو رسېدم. لاهم له هرې خوا نه خلک لکه د مچيو سيل را روان ول.

د کلي په دېره کې تېغرونه غوړېدلې وو، خو خلکو ته ځای نه و، په شاوخوا ډبرو او ديوالونو هم ناست وو. د کور ور په دواړو پټونو پرانيستی پاتې و، انگر کې يو شور جوړ و، خو نجونې به يو دم پرکت ورتيښې شوې، په کفن به اوښکې يو په بل پسې لويدلې او بيا به يو چا په زوره غږ کړ:

مه ژاړئ، شهادت يې مه خرابوئ! خو وروسته به له همدې خولې هم چيغه ووت.

چې څنگه به په دروازه نوې مير منې را ننوتلې، نو ماشومان به يې له غېږو وغورځول، په کتبه به يې ورمندې کړې او بيا به يې چيغو ديوالونه په لږزه راوستل.

د مړي په پزه کې سپينې پاغوندي ايسودل شوې وې، سترگې يې پټې وې، خو شونډې يې پوره نه وې ورغلې، شايد غوښتل يې څه ووايي، لږ تر لږه د خپلې وژنې علت وپوښتي، خو غږ ترې نه راوت.

شيبه وروسته، څو تنه کورته راننوتل، يوه غږ کړ: د وروستي ځل لپاره يې وگورئ! جنازه شروع کېږي.

ميرمن يې له واړه زوی سره راغله، خو زړه يې ټينگ نه شو کړای، بيرته يې په کوټه ورمندې کړې.

ماشوم تر ډېره د خپل بې روحه پلار په سينه سر ايسنی و، خلکو ترې راکش کړ او کت پورته شو.

هديره کې څو ځايه له تازه قبرونو ميرمنې راټولې وې، زمور په رسېدو يې چيغې تپ کړې.

ملا صاحب، له دفن وروسته په قبر وعظ پيل كړ، خلكو يې خبرو ته سرونه خوځول خو زه خپل فكر كې تللی وم:

ماويل: خدايه !

موږ خو هره ورځ اورو: په لسگونو وسلوال طالبان ووژل شول، دومره پوليس، دومره ملي اردو او يا گڼ شمېر ملكي وگړي ووژل شول.

دا خو ټول زموږ د كور خلك دي، زموږ په كورونو كې خو هره ورځ همدا حال دی.

لويه ربه ! اور بدل يې څومره اسانه دي او زغم يې څومره سخت دی!

خدايه ! داسې وخت به هم راشي چې، خبرونه مو په مرگ نه وي شروع شوي؟

۱۳۸۸، كابل

نوي کالې

چې څنگه د اختر له لمانځه را ووتم، په مخامخ هديره مې سترگې ولگېدې. سرې او شنې جنډې داسې رپېدې، لکه دوی چې هم د اختر مبارکۍ ته په تمه وي .

ورتاو شوم، له ما وړاندې څو ميرمنې راغلې وې، چا شناختې ټکولې، چا د قبرونو پر سر ولاړو بوتو ته اوبه ورکولې او چا د قبرونو جنډې نوې کولې.

ما هماغه قبر ته کتل، چې پر سر يې مات بنگرې لمر ته ځلېدل. هغه يې تازه وژلې و، جنډه يې نوې وه او لا يې د قبر له شاوخوا را تاو، اغزي نه وه لرې شوي.

يو ناڅاپه مې شاته د پښو در بهار شو، يوه ميرمن ور خطا را روانه وه او گډوډ گامونه يې اخيستل .

د يوه لنډ قبر خواته کېناسته، کله به يې شناخته وټکوله، کله به يې پر قبر سر کېښود او کله به ترې گرده را تاوه شوه .

بيا يې شناخته وټکوله او تر څنگ يې غلې کېناسته. له تورې غوتې يې سپين کالي چې په گريوان کې يې کوچنۍ هندارې لگېدلې وې، را ووبستل، پر قبر يې اوار کړل او بيا يې خبرې شروع کړې:

هه بچۍ، ضد مه کوه! واخله کالي دې پلار راوړل. د قبر پر سر يې داسې ورو- ورو لاس واهه لکه هغه چې يې د زوی تنکی مخ وي .

زويه! ته نوو کالیو ته ډېر هوسېدې، خیر دی تېراختردې پلار سره پیسې نه وې، واخله واغونده!

یو ناخاپه سلگیو و نیوله:

بلا دې واخلم زويه! ستا په نصیب کې نوی کفن هم نه و، ستا تنکی بدن پرچو ډېر شیندلی و، په هماغه زړو کالیو کې یې بنځ کړې.

زويه! ضد مه کوه، ته خوبل ورور هم نه لرې، زويه...!

مور هماغه شان غلې - غلې لگیاو، دهغې اوبنکې او پر قبرد غورږدلیو کالیو د گریوان کوچنی هندارې لمر ته یو شان ځلېدلې.

۱۳۸۲، کابل

د اختر نحفه

چې څنگه ماشومانو د پلار په لاسونو کې پلاستيکي کڅوړې وليدې، ورمندې يې کړې، ستړي مشي هېر شول، هر چا په کڅوړو کې خپل نوي بوتونه لټول.

خو کلثوم په انگړ کې دغه ننداره، د خونې له کړکۍ څخه کوله. پلار يې راننوت، څو جوړې بوتان يې د هغې مخ ته کېښودل:

لورې خپله يې خوښ کړه!

کلثوم يوه جوړه خوښ کړل، دواړه يې خوا په خوا کېښودل، ښکلي برېښېدل، کوچنی لاس يې پرې را تېر کړ.

يو ناڅاپه پورته شوه، خو بېرته ښکته بنگه را ولوېده، مور يې بسم الله کړ.

ټول غلي وو، کلثوم بېرته بوتان له مخې لرې کړل: نه، نه يې غواړم.

مورې ته ووايه؟! په بوتانو څه وکړم؟ هر څه جوړه ښه ښکاري، زه د بوتانو جوړه نه خرابوم.

د مور سترگې د کلثوم په لور پرانيستې پاتې وې او له سترگو را روانې اوښکې يې يوه - يوه گريوان ته څڅېدلې.

کلثوم، بيا په غريو نيولي غږ وويل:

مورې! دوی نو ولې زما د پښو جوړه خرابه کړه؟ ولې بې په یوه پښه کړم؟ زه خو اختر کې چاکره هم نشم
تلی، زه بوتان نه غواړم.

مورې!

دا بوتان واخله، د هغه چا کورته بې یوسه چې، راکت بې ویشتلې او ورته ووایه :
زما لور اوس بې پښې ده، واخله دا بوتان دې خپلې نازولې لورته د اختر په تحفه کې ورکړه.

۱۳۸۲، د تلې ۲۲ مه

کابل

ما، ولي له ښکاره توبه وکړه!؟

له کوچینوالي مې ښکار سره مینه وه. کله - کله به مې په ویشتلې مرغه چې، د حلالولو پروخت به یې د خلاصون لپاره وروستی هڅه کوله او په لاس به یې راته منگولې لگولې، زړه خوړ شو. وه به لږ زېدم، خو له ملایانو مې اورېدلي و چې، ښکار مباح دی.

ثواب او وبال نه لري، همدې زړور کړی وم، همدا لامل دی چې د زرگونو ښکلو او ښایسته مرغانو ژوند مې اخیستی دی.

خو پوهېږئ!؟

یوه ورځ، له سرو توتانو په یوه ډکه شنه خانګه مرغۍ ناسته وه، توت یې خوله کې نیولی و. د بادي ټوپک شپیلۍ مې وربرابره کړه.

هغې ولیدم. و ترهېده. وزرونه یې بېر کړل. خولا پورته شوې نه وه چې، ساچمه یې پرسینه ونښته او په شا لاړه.

له شنو پاڼو د مرغۍ خړې ښکې یوه په بل پسې ځمکې ته ورو - ورو را روانې شوې او مرغۍ والوته.

ورپسې څارو شوم. هغې د کلا د دیواله په یوه چاودکې ځاله جوړه کړې وه، په څه خواری یې ځان ور ورساوه.

ليکه وينه پر ديواله را وبهبده، په خاله کې د وړو مرغيو - چې لايې بنکې پوره کړې نه وې - شور جوړ شو.
ټولې ترې راتاوې شوې، خو هغې سر کېښود. له منښو کې يې غوتې - غوتې وينه راوتله او وړو بچيانو
يې ورته وزرونه ټپول.

لاسونه مې سست شول، ټوپک رانه ولوېد او ديواله ته تکیه ودرېدم .

ماويل: خدايه !

زموږ په هېواد کې خو هره ورځ په سلگونو خوار او زار انسانان وژل کېږي، هغوی ته هم دغه شان
واړه، وږي او لغږ بچيان په تمه وي. هغوی هم د پلار لاره خاري خو، ټوټې - ټوټې يې ورته راوړي.

خدايه !

ته ډېر ستر ذات يې، ستا د خلقت شهکار هره ورځ وژل کېږي، خو لاد ویشتونکیو متې غښتلي دي او
لايې له ماشې گوتې نه دي لرې شوي .

ای لویه خدايه !

په خپل قدرت د ویشتونکیو لاسونه سست کړه. ټوپک ترې وغورځوه، پرېږده چې زموږ وږي او لغږ
ماشومان له خپل سترې پلاره په مینه را تاو شي، پر اوږه يې ورته سرونه کېږدي او خوږې کيسې ترې
واوري.

۱۳۸۷، کابل

زما هديره

ملگرو!

زه په يوه هديره کې ژوند کوم، د ورځې په وينه او د شپې په خوب مې وينم.

اوس راته ژوندي انسانان هم گرځنده جسدونه بنکاري.

چاته چې لاس ورکړم، د لاس يخني يې احساسوم، بېرته يې ترې را کش کړم، فکر کوم مې ته مې لاس ورکړی دی.

کله چې د خوب په هيله وغځېږم او سپين خادر په ځان راکش کړم، ځان راته مې بنکاره شي. ژر را پورته شم. هندارې ته ودرېږم او چې کله مې کلمې ويلو ته شونډې په حرکت راشي او عکس يې په هنداره کې وگورم، پوه شم چې لا ژوندي يم.

پوهېږئ ولې!؟

ملگرو!

زما په ملک کې هره ورځ په لسگونو انسانان وژل کېږي او چې هرچېرته ووژل شي لومړی احوال يې ماته راځي.

پوهېږئ! دا هديره چې زه په کې اوسېږم چېرته ده؟

دا زما دفتر دی او زه يوه ژورنالست يم.

۱۳۹۰، د وري ۱۲مه،

کابل، پښواک خبري اژانس

تروريستان

مور په يوه غرنۍ سيمه کې ژوند کوو، هلته ټلويزيون څوک نه پېژني، خوځينې - ځينې يې راډيوگانې اوري.

زه هم يوه زړه راډيولرم، چې کله يې چلان کړم، ماشومان مې رانه د ځينو خبرو او کلمو په باره کې پوښتنې کوي.

له څو ورځو راهيسې يې رانه د تروريست د مانا پوښتنه کوله، خو ما نه کله ليدلي وو او نه يې په مانا پوهېدم.

هغوی مې په همدې تېرويستل چې، تروريستان په ښار کې دي او چې کله لاړو خپله به يې ووينئ.

په دې وروستيو کې ننگرهار ته د يوه خپل کور ته تللي وو، په همدې ورځ هسکه مينه کې بمباري شوې وه.

راډيو بيا د خارجيانو له خولې د ترهگرو د وژنې خبره پرله پسې تکراروله، ماشومان مې شله شول، بله پلمه مې نه وه، د بمبار سيمې ته لاړو:

د ماشومانو خواړه واره جسدونه پراته وو، نيم ژوانده بدنونه په وينو کې شتېدل.

کوچنيان مې ورو- ورو راته نږدې کېدل، کلک يې نيولی وم.

يو دم يې له قوي چيغې سره منډې كړې، پښې مې سستې شوې وې، هغوی پسې مې د منډو وهلو وس نه و، ډبرې نارې مې وکړې.

خو هغوی په شا نه کتل او يواځې همدا نارې يې وهلې: مور تروريستان يوو، مور هم وژني!!

۱۳۸۲، چنگاښ

کابل

د نرېچيان

د سرک دواړو غاړو ته خړ ټانکونه ولاړ وو، پر سر يې درنې ماشيندارې نصب وې او شپېلۍ يې مخامخ غره ته سيخ کړې وې.

د ماشيندارو شاته تنکي زلميان گوته په ماشه درېدلې وو او سترگې يې په غره نښتې وې.

دا د جلال اباد - اسعد اباد لويه لاره ده، چې له شنو پټيو تېرېږي او د غنمو شنه فصلونه يې باد ته اټونه کوي.

په موټر کې ناست يوه سړي وويل: له دغو غرونو کله - ناکله پر سرک ډزې کېږي، ځکه د ملي اردو سرتېرو دلته مورچلې نيولي دي.

بل غږ کړ: د نرېچيان دي چې ډزې کوي، که دوی نه وي وطن رانه پردي نيسي.

دوی خپلو کې په همدې موضوع خبرې کولې، خو زه بل فکر کې تللی وم. ماته د ننگرهار گوشته ولسوالۍ يادېده.

پر دغه ولسوالۍ دا څو يم ځل دی چې، پاکستانی پوځونه ځمکنی او هوايي بریدونه کوي، خلکو له وېرې کورونه پرې ايښي دي او که بریدونه همدا سې روان وي نو د ډيورنډ کرښې ساحه به نوره هم پراخه شي.

ځان سره مې ويل کاشکې دا (د نرېچيان) پر گوشتې برید کونکيو ته هم خوله ماتونکي ځوابونه ورکړي، هغوی خو هم پرديان دي کنه!

۱۳۹۰، د وري ۲۷ مه / جلال آباد

د عمر اوسط

هر سههار د هغو دوکانونو مخې ته تېرېږم، چې له مرمینو ډبرو د قبرونو شناختې جوړوي.

شناخته جوړونکي ډېر بوخت وي، څوک په شناخته لیک کوي، چا سره برقي ورې الې وي او د قلم خطونه تازه کوي او چا سره مویک وي، نوشتې رنگه کوي.

په شناختو د شهید کلمه په سره رنگ لیکل شوي وي، ژر ځانته سترگې را کارې. زه هم د دغې کلمې په لیدلو، شناختې ته تم شم او ژوند لیک یې لولم.

دې شناختو، په پخوانیو احصایو بې باوره کړی يم، موږ جغرافیه کې د خپل ولس د عمر اوسط له ۴۰ لوړ لوستی و.

خو دا غلطه ده، یوه لویه تېروتنه ده، لار شئ د قبرونو لوحې وگورئ!!

هلته د هېڅ شهید عمر له ۳۰ لوړ نه دی. هلته لیکل شوي: شهید ... چې د ۱۸ کلنۍ په عمر په یوه چاودنه کې ووژل شو.

شهید ... چې د ۱۲ کلنۍ په عمر په هوایي برید کې ووژل شو.

او شهید فلانی چې په.....

د نفوسو د منځني عمر احصایه غلطه ده، دلته څوک له ۳۰ کلنۍ پورته نه ځي.

۱۳۸۹، د زمري ۱۲مه/ کابل

نجلۍ

کابل ښار کې د هډوکو یو ډاکټر ته له ناروغ سره تللی وم. ډاکټر پروفیسر دی او له ډېرو لرو ځایونو ورته خلک راځي.

د دهلېز په منځ کې اوږدو څوکیو باندې خلک کتار ناست وو. زه هم له خپل ناروغ سره پر همدغه څوکی ناست او نوبت ته منتظر وم.

یو ناڅاپه زگیروي شول او بیا د دهلېز پرده پورته شوه.

یوه نجلۍ له درېیو ځوانانو او یوې مېرمنې سره را ننوتله. میرمنې او ځوانانو نجلۍ له اوږو نیولې وه او هغې چې پر مخ یې سورپوړنی را خور کړی و، په ډېر زور گام پورته کاوه.

نجلۍ دیوال ته مخ واړو او کره کېناسته. هغه، د پکتیا له یوې کلیوالي سیمې نه راوړل شوې وه. له درده تاوه راتاوه کېده، خو حتی خپل غږ وچتول ورته هم شرم ښکارېده، چوپه خوله ناسته وه.

شیبه وروسته یې د اکسري څانگې ته د ننه کړه او بیا یې عکس ډاکټر ته وروړ.

ډاکټر، عکس د گروپ رڼا ته مخامخ کړ او بیا یې قلم پر یوه تور ځای کېښود:

دغه ده مری. هډوکی بچ دی، مداخله په کې نه ده په کار، خپله به را ووځي. عملیات خطرناک دی که معمولي سهوه هم وشي نو د فلج کېدو خطر به یې شته.

ژني له ډاکټره راووتل او بیا د ټیپي ترڅنگ یې د ډاکټر خبرې تکرار کړې. نجلۍ د درد زغم له لاسه ورکړی و.

نا قراره وه. هغې چې کله د فلج کېدو خبره واوږېده نوره هم ورخطا شوه، کلیوال چاپریال وریاد شو، هلته خو هسې هم نجونې یو غم گڼل کېږي او بیا چې معیوبه شي نو بیا خو...

شايد هغه خپلې راتلونکې ته زورېده، شايد دې وړې مرمۍ يې له سترگو ټول راتلونکي خوبونه الوځولي وو.

نجلی، غوښتل ځان تلقين کړي، نېغه به کېناسته، خو تلقين حقيقت له منځه نه شو وړلی، درد به پرې زور شو او بېرته به په ملا کړه شوه.

خپل ناروغ رانه هېر شو، خو ځلې مې زړه راغونډ کړ، غوښتل مې د ټپي په اړه وپوښتم خو کلماتو ياري نه کوله، زړه به مې ډک شو او د خبرو وس به مې بايلود.

يو ځل بيا مې پوښتنې ته ځان جوړ کړ، خو خبره مې خوله کې وچه شوه او ځان سره مې ويل: پوښتنې ته څه اړتيا ده؟ خو يا به له ترورېزم سره د مقابلې او يا به د اشغالگرو پر وړاندې د جهاد مرمۍ وي.

يو اڅې دا خونه ده، هر ورځ په لسگونو ځوانان د همدې دواړو مرميو په ټس کې وژل کېږي او يا لکه دغه نجلی د مرگ او ژوند په پوله پاتې عمر تېروي.

د ليندۍ لومړی ۱۳۸۸

د مور نصيحت

په ماشومتوب کې د غولکې (لېندۍ) ډېر شوقې وم. که څومره به مشرانو منع کولم نه کېده، يوه ورځ مې مور راته ويل: گوره! مرغۍ وېشتلو نه خو لاس نه اخلې، اخر دومره خو ومنه چې که چېره مرغۍ له واره بچي سره ناسته وه نه به يې ولې، ځکه واره بچي خو هسې هم د خوراک نه وي، کېدای شي هغه ولگېږي او دا ډېر ظلم دی.

د خدای بښلې مور نصيحت راته تېره پنجشنبه هغه مهال را ياد شو، چې د کونړ له مرکز اسعد اباد نه د جلال اباد پر لور روان وو. دلته د سړک په غاړه د سالارو باغ دی او بيا ورته د نږدې غره پر سر د بهرنيانو پوسته ده.

د غره ډډه تل له ماشومانو ډکه وي، دغه بېوزلي ماشومان ټوله ورځ خاشاکو پسې کړوپه ملا ډېره، په ډېره گړځي.

زموږ د سورلۍ موټر لا د سالارو بڼ ته رسېدلی نه و چې، مخامخ غر خړو گردونو کې پټ شو او بيا ډېرې لکه زموږ ماشومان له وېرې سړک خواته په رامنډو شوې.

په سترگو مې لاسونه کېښودل، ماويل اوس به ډېرو سره کجاوې په شا ماشومان هم سړک ته را ورغړي، خود خدای ج رحم و، مازيگر قضا وو او ماشومان کورونو ته تللي وو.

راکتونو پوستې نه لاندې د غره ډډو کې خولې خښې کړې وې او لوگي پورته کېدل.

د سړک په غاړه خلکو ورکتلې هم نه، يوه ويل: وروره! هره ورځ همدا حال وي، د غره ډډې سورۍ-سورۍ شوې.

ما ويل: کاشکې! د راکټو وېشتونکيو ميندې هم خپلو اولادونو ته نصيحت وکړي، چې د ښکار په وخت کې دې په تنکيو ماشومانو خيال ساتي، هڅې نه ووژل شي، د دوی وژل خوهم لوی ظلم دی.

۱۳۹۰، د وری ۱۰مه

جلال اباد

قاتله!

د اختر په لومړۍ ورځ، زړه نازړه د يوه ملگري کور ته لارم، هسې مې زړه تنگ و.

بيرون کتونو کې کېناستو او د لمر تودو او پستو وړانگو مو پر هډونو لوريښه کوله.

چې څنگه مې د چايو و پيالې پورته کړه، يو موټر را تاو شو او بيا د يوه کور مخ ته - چې زما د ملگري کور سره ديوال شريک و - ورتاوشو. ملگري مې سر و خوځو او بيا يې ورو وويل: بيا به محشر جوړ شي.

له موټره څو مېرمنې ورخطا - ورخطا ښکته شوې او چې څنگه له کور بنو ميرمنو سره غاړه په غاړه شوې چيغو ځمکه ښوروله. چا، ويل: زما ځوانيمرگه وروره! چا، ويل: زما گرانه ماما او چا ...

ملگري مې ويل: ډېر بې بدو ځوان و، د واده يې لا مياشت پوره نه وه، څو ورځې وړاندې يې ورته سوری - سوری، جسد راوړ.

چيغو هماغه شان د کلا د ديالونه خوځول. پيالې مې پر مېز کېښوده.

ما ويل، قاتله!

ستا ټوپک څومره ظالم و، چې په يوه گولۍ يې په لسگونو زړونه سوري کړل.

۱۳۸۵، کابل

د کوچني اختر لومړی ورځ

په قتل پښېمانه يم

هغه ورځ مې د ډېرو بڼكلو مرغانو ژوند اخیستی و، په يوه لاس کې مې د هغوی جسدونه له پښو نيولي وو او په بل لاس کې مې بادي ټوپک و.

د مرغانو له پرې كړو غاړو نه څاڅكي_ څاڅكي وينه څڅېده او يوه نړۍ ليكه يې راپسې جوړه كړې وه.

مرغۍ به د ونې په شنه څانگه ناسته وه، خوږۍ نغمې به يې غږولې او يا به يې د خپلو بچيانو لپاره دانو ټولولو پسې پټيو كې ټوپونه وهل.

خو زما زړه دومره ډېرین و، چې د هغوی بنایسته ځوانۍ او د گډې مجبوریت ته مې نه کتل، د بادي شپیلۍ به مې ور مخامخ كړه او د ماشې په كښولو به بڼكلې غږ ټپ شو او بڼكلۍ مرغۍ به شا په تخته واوښته.

نور كورته راستنېدم، هوا توده وه، د ويالې په غاړه-غاړه، شنو وښو كې راروان وم. يو ناڅاپه ودرېدم: هلته د ويالې په ډنډه اوبو كې يو بڼكلې مرغه ناست و، كله به يې مښوكه اوبو كې بڼكلته كړه، كله به يې ځای په ځای ټوپونه وهل او كله به يې وزرونه رپول.

ورنږدې شوم، د پښو غږ يې واوږېد، سري يې راپورته كړ، خو هماغه شان يې غاړه له مينې كړه وږه كوله او وزرونه يې رپول.

مرغه، پوهېده چې زه له غوښو جوړ انسان يم او دغه مخلوق له مينې او عاطفې سره ټينگ پيوند لري نو ځکه ډاډه و.

ما د ټوپک شپيلۍ وړ برابره كړه، خو هغه بيا هم باور نه كاوه چې، دغه شان مخلوق دې دومره ظالم وي، بيا يې سر او بو كې ښكته كړ خو چې كله يې راپورته كړ نو زما خواته يې د خپلو هممنوعو پرې كړې غاړې وليدلې، ور خطا شو، خو هيڅ يې نشو كولى.

ځان يې الوت ته جوړ كړ، خو لا پورته شوى نه و، چې ساچمه يې پر سينه ونښته او بېرته په شا ولوېد، شاوخوا اوبه يې سرې شوې، ورتپو مې كړ، ما يې په مړۍ چاقو كښوه او هغه دواړه سترگې، داسې زما په سترگو ښخې كړې وې تا به وې، ترحم او زړه سوى په كې لټوي.

خو چې وه يې نه موند، نا هيلې شو او بيا يې ورو- ورو سترگې پټې كړې.

له هغه وخته شاخوا ۱۲ كاله تېر شوي، خو اوس هم راته د هغه مرغه مينه، ناز او خپل ظلم را يادېږي او كله - كله راته ځان قاتل ښكاره شي، له ځانه مې نفرت وشي، ډېر پېښمانه شم خو هغه راته نه جبرانېدونكې گناه ښكاري.

چې اوس هم كله، د شپې هماغه حالت را ياد شي، خوب رانه وتښتي او تر سبا نارامه يم.

كله خو يو دم كښېنم، سترگې ومښم، ځان رانه هېر شي په نورو فکرونو سر شم، له ځانه وپوښتم:

د انساني قاتلانو به څه حال وي؟

هغوى چې په ښايسته ځوانيو خاورې اړوي، هغوى چې د مور ايكي يو زوى وژني، هغوى چې تنكي ماشومان د پلار له خوږ نعمته بې برخې كوي او هغوى چې ...

دوى هم له غوښو جوړ انسانان دي، دوى به د خپل مقتول وروستۍ سلگۍ څومره پرېشانه كوي؟ څومره به نارامه وي او ...؟

خو بيا وايم: که قاتلان انساني احساسات لري نو ولې پښېمانه کېږي نه؟ او که پښېمانه کېږي نو ولې د قتلونو لړۍ روانه ده؟ او ولې ...؟

اوس په دې فکر کې يم چې، خدايه! د دغه شان کسانو په کالبوت کې زړونه دي او که ...؟؟؟

کابل

۱۳۸۸، د مرغومي ۳مه

وروستنې خبرې

د لنبو او لوگيو له منځه د زگپرو ويېو او چيغو غرونه پورته کېدل. له موټره ليکه - ليکه، ويني راوتلې .
له شاوخوا کورونو، د موټر په لوري خلکو منډې وهلې او هر چا په چيغو - چيغو د خپلو خپلوانو لته کوله .
ځانمرگي له ځان سره ډېر کسان نور هم په حقه روژه کې وچې شونډې جنت ته لېږلي وو .
د مړو او زخميانو په راوبستلو مو پيل وکړ، يو ځوان د موټر په دهلبز کې پروت و، سور پوښی ياسين شريف يې پانې - پانې، څنگ ته غورځېدلی و .
د موبایل د زنگ ورو - ورو غږ اورېدل کېده، زلمی مو په اړخ واړو، د موبایل غږ غلی شو .
جيب ته مې لاس ورنښکته کړ، موبایل او کې (OK) شوی و، غوږ ته مې نږدې کړ :

زويه!

چېره يې، ولې ځواب نه راکوي؟ په مورږ خو دې قيامت تېر کړي .

زويه! د ناوې دې زړه چوي، دا، بل ورور مرگ دې ډېره وېرولې، هه! خپله ورسره وغږېږه.

اواز بدل شو، ورو يې وويل :

چې غږز شي، زړه مې سست شي، فکر کوم بيا کونډه شوم. خدای ته وگوره، ژر کورته راشه ...

هغه هماغه شان ساه نيولې لگيا وه، سترگې مې په ځوان نښتې وې، د هغه له زړه وينې روانې وې، شونډې يې نيمه پرانيستې وې، شايد وروستۍ خبره يې هم نيمايي پاتې شوې وه، خو سترگې يې د چا د وروستي ځل لېدو په هيله خلاصې وې.

خدای خبر؟ ناوې به نورې څه خبرې کړي وي، خو زما لاس سست شوی و او موبایل رانه د زلمې پر سينه لويدلې و.

۱۳۸۵، د تلې لسم سهار، کابل

د اختر کالې

خو ځلې د خياطي مخې ته تاو راتاو شو، خو چې کله به يې دروازي ته نږدې شو ټکنی به شو او بېرته به راوگرځېد.

دا ځل بيا دوکان ته ورغی، بڼې پښه يې د ننه کړه، بېرته شاته گرځېده چې خياط له لاسه ونيو.

له سترگو يې دانه - دانه اوښکې روانې وې، خياط کله د ده سترگو ته کتلې او کله يې لاس ته چې اوار لږزېده.

له جيبه يې کوچنۍ کارت راوه ويست، پر مېز يې کېښود .

خياط، وويل: وروره! خپه نه شې، تر ما بڼامه يې گنډم .

ده چيغه کړه: نه، په نوم يې خط کش کړه، هغه له اختره مخکې کالي واغوستل، هغه يې پرون سوری - سوری کور ته راوړ، هغه نور کاليو ته اړتيا نه لري، هغه ... نوره خبره يې نيمايي پرېښوده او په منډه له دوکانه ووت .

کابل، ۱۳۸۲ د ليندۍ ۲۵ مه

پرواځي

چې څنگه مو د سورلي. موټر له سرخکانونو را تېر شو، نو يو ټاير يې پنچر شو، زه له دوه نورو کسانو سره په دوهم سيټ کې ناست وم.

درې واړه بنکته شوو، موټروان ټاير بدلوه، چې څلور څر رنگه موټرونه چې پر سريې ماشيندارې نصب وې، بل څراغونه را ورسېدل .

د هرې ماشيندارې تر شا يو - يو سورمخى ولاړ او داسې يې لاسونه خوځول تا به وې دوى د ځمکې پر مخ بل څوک نه غواړي.

موږ سره ناست، يو مساپر د يادو شويو موټرو په ليدو خپل هواس بايلود، ساه يې ژر-ژر ويستله او بيا د موټر شاته، تر هغه پټ ناست و ترڅو د بهرنيانو موټر ښه پناه شوي نه وو.

پوځي موټرو پسې د سورليو د موټرو لوى کاروان جوړ شوو، خو هېچا کې له هغوى څخه د مخکې کېدو جرئت نه و او هغوى هم په خپله زړه داسې روان وو، لکه دلته چې په ميله راغلي وي.

ماهيپر ته نږدې د زرداد پخواني مرکز څنگ ته زموږ موټر پوځي موټرو ته نږدې شو، ماسره پرڅوکى ناست سړى يو دم نيغ شو، په موټروان يې غږ کړ: مه ځه .. بريک ونيسه، هله!

ناست کسان دده ورخطايي هک پک کړل، ټولو ورکتلې، د هغه د مخ پوټکى تور شو، ستونى يې وچ شو او خوله يې وازه پاتې شوه.

ترې ومو پوښتل، اخر ولې؟ دومره وېره؟

هغه ته لکه چې څه وریاد شوي وي، سړیې اخوا د پخوا په حرکت راغی او ټول خوځېده.
یو دم یې چیغه کړه: همدغو زه یواځې کړم، زما په غږ یې تپ شو، بیا یې سر پورته کړ:
ورویو! تاسو ته به ډېر ډارن ښکاره شوی يم، خو تاسو خبر نه یئ، زما وېره زما په اختیار کې نه ده.
هغه خبره پسې وغځوله:

دوه کاله وړاندې له خپلو دوه زامنو سره له تورخمه راروان وم، په لاره کې په همدغه شان موټرو کې ناستو
کسانو باندې چاودنه وشوه او دوی د ټوپک خولې مورته را سیخې کړې.
په شاوخوا ولاړو موټرو کې ناست کسان یې په وینو ولړل، زموږ موټر ته هم مرمی را ننوتې، چیغې
شوې، د موټر په دهلېز کې وینې روانې شوې یو له بله خبر نه وو.
چې څنگه مې پام شو دواړو زامنو مې سرونه ځوړند نیولي وو، د موټر په دهلېز کې د دوی د بدن وینې هم
روانې وې، ډېرې نارې مې پرې وکړې خو هغوی سرونه پورته نه کړل.
دې کاپرو په دې بوډاتوب کې یواځې کړم، زه اوس هیڅ نښه نه لرم.
استازه!

دوی ته مه نږدې کېږه! دوی مو نښه ورکه وي، دوی....

د کب ۱۳، ۱۳۸۲ کابل

په بچه کس کا هیس؟

هغه مهال د بنوونځي زده کونکی وم. هرپیور کمپ کې اوسېدو، هیڅ تفریحي ځای مونه درلود. په انگرې کې مویوه د ارهنډې ونه ولاړه وه چې، بوی یې په اوږي کې سر په درداوه، خو هغې ډېرې اوبه نه غوښتې، نو ځکه مو پرې ایښې وه او یواځې شین والي ته یې خوشحاله وو. شاید همدا لامل به و چې، د مکتب درې میاشتنۍ رخصتۍ مې په کور کې؛ هغه هم ټوله ورځ په خټینه کوټه کې تېرولې او دې کار په راډیو اورېدو روږدی کړی وم. دا نن چې د حمزه بابا، خاطر افریدی، اعظم اعظم، حنیف او ... کوم بیتونه په حافظه کې لرم، د هماغې دورې پیداواری دي.

پېښور راډيو ماسپښين د فرمايشي سندرو يو پرگرام خپراوه چې، سندرغاړو به ډېرى، د پورته ذکر شويو شاعرانو غزلونه ويل.

پېښور راډيو يو بل پروگرام - نه پوهېږم چې له فرمايشي سندرو وړاندې و که وروسته -؟ هم خپراوه. دا پروگرام له کراچۍ ريلې کېده، په اردو او نوم يې و (يه بچه کس کا هي؟) (دا ماشوم د چا دى؟) په اردو سم نه پوهېدم، خو پروگرام ډېر خوند راکاوه، دې پروگرام ته به يو ماشوم را بلل شوى و. هغه به داسې ماشوم و، چې له خپلې کورنۍ به ورک شوى و.

کوربه، به له هغه پوښتنې کولې. ورته ويل به يې: د چا زوى يې؟ کور مو چېرې دى؟ څنگه ورک شوې او ؟؟؟؟؟...

ماشوم به په وړه ژبه ځوابونه ورکول، چې کله به يې ستونى هم ډک شو.

ماشوم ته به ډېر خپه شوم، خو بېرته به مې زړه په دې خوشحاله چې څه، له همدې لارې خپلې کورنۍ سره بيا يوځاى کېږي او څوک به يې پوښتنې ته راشي.

پوهېږئ، دا پروگرام څنگه له ۲۵ کالو وروسته بيا رايا د شو؟

دوه ورځې وړاندې په ټونس موټر کې له ميرويس ميدانه (کوټه سنگي) کورته راتلم، په شاته څوکۍ کې ناست کسان خپلو کې غږېدل. په دوى کې يو تن تازه د ميدان وردگو له چک ولسوالۍ څخه راغلى و. نورو ته يې د خپلې سېمې كيسه کوله.

دى، د چک ولسوالۍ له سيبک (چې په عامه محاوره کې يې سيوک بولي) راغلى و. ويل يې:

په خداى چې اوس يې په ياد کړم، په بدن مې يخه خوله راشي، د سړک په غاړه يې غورځولى و.

ځوان و، لاسونه يې زولانه وو، شا په تخته پروت و، لکه چې په سينه يې ويشتلى و، سينه يې تکه سره وه.

تاسې خو هغه ځاى ليدلى کنه؟ له کلي ايله ۵۰۰ متره لرې دى، خلک په دې سړک ځي او راځي خو دې ځوان ته څوک د نږدې ورتلو جرئت نه کوي، دوه ورځې خو ما وليده چې هماغه شان پروت و.

يو بل غبرګر، دا ډېر خونکاره ځای دی، هېر مو شول يو کال وړاندې همدلته د خواجه عمري چينې ته نږدې
يو ځوان څو ورځې د ولې (يو ډول ونه) په يوه ځانې کې څوړند و؟
دوی همداسې مثالونه ورکول، خو زما فکر بله خوا تللی و او بې اختياره مې همدا جمله په خوله وه: (يه
بچه کس کا هی؟)

۱۳۸۹ د غبرګولي ۸مه

کابل

ماشومان

زه يوه دوه نيم کلنه لور او يو څلور کلن زوی لرم. دواړه راته ډېر گران دي او هغوی ته هم همدومره گران يم. کله چې د کور په دروازه ننوځم-هغوی لکه راتگ چې مې لاره څاري- په منډو شي او مخې ته مې راشي. د هغوی راتگ رانه د دفتر ټوله ستړيا لري کړي او په ليدلو يې نوې ساه واخلم. داخل چې څنگه کورته ننوتم، هغوی په هماغه شوق را منډه کړه، دواړه مې غېږ کې واخيستل او بڼکل مې کړل.

د کوټې خواته روان وم، يو ناڅاپه ورپرېدم، لاسونه مې سست شول، دفعتاً راته يو حالت په ياد شو: مور نه وړاندې ځمکه وبنورېده، لوگي پورته شول او د نردي کورونو بنسټي په شرنګا شوي. ورور سپدو، سره لنبه تاوېدله او شاوخوا نيمگړي جسدونه بنورېدل، وينې ځمکه خټه کړې وه او گامونه يې بنويول.

غوښې مو ټولولې چې، شاته مې د زگېروي غږ شو، مخ مې واړو : د هغه له سينې وينه راخوټېدله او هر اندام يې جلا- جلا بنوځېده، شيبه وروسته يې په برکه ږيره له خولې وينه راغله او سترگې يې ودرېدې، خوزره يې هماغه شان ټوپونه وهل.

ټکسي ته مو پورته کړ، لا روغتون ته په لاره وو، چې ورپېده او سترگې يې پټې کړې، موټر مو بېرته راوگرځو، خو حيران وو کوم خواته يې بوځو؟؟ د جيب شيان مې ورته راووستل، د تذکرې په پوښ يې د ټېلېفون يوه شماره ليکل شوې وه، زنگ مو ورته وواهه

وروره ته (.....) پېژنې!؟

-هو، خير خو به وي؟ هغه همدا اوس کار ته وتلی دی، مازيگر مهال به راشي.

د کور نښه مو ترې واخيسته او موټر مو ورتاو کړ. د انگړ وړ مو ورتکاوه، شيبه پس دوه ماشومان در وازې ته راغلل .

يوه په وره ژبه وويل: پلار مې کار ته تللی، ماته بوتان راوړي.

ما موټروان ته مخ واړو، خو هغه سره هم ځواب نه و يواځې اوبښکې يې سترگو کې تاوې راتاوې شوې.

چاره نه وه، په وينو ککړ جسد مو وربښکته کړ، ماشومان غلي ودرېدل، يو ناڅاپه يې رامنډه کړه ترڅو مور ټينگول د پلار پر سينه يې منگولې بنځې کړې او...

ددې حالت په يادېدو مې له لاسونو دمه لاره، خپل ماشومان مې له غېږې ولوېدل، ځای په ځای کېناستم او ټول کور والارانه راتاوو، شول .

۱۳۸۵، کابل چهارآسياب

له وربخې وېره

د کابل ښار په عید گاه جومات کې په سلگونو کسان د خدای ج حضور ته لیکه ودرېدل ، په ملا مات شول ، ټنډې یې په ځمکه ولگولې او بیا یې په عاجزی له لوی څښتن ج څخه ، د باران غوښتنه وکړه .

لږ وروسته په اسمان کې وربخې پیدا شوې ، خلک خوشحاله شول ، خپله دعا ورته قبوله ښکاره شوه .

خو د وربخو په لیدو یو ناخاپه زما په بدن د وېرې یوه لږزه راغله ، ستونی مې وچ شو ، پښې مې سستې شوې او اسمان ته مې له ډاره نه شو کتلی .

ذهن مې څو زره کاله وړاندې لار ، د عادیانو هغه حالت را په یاد شو ، چې د وربخې په لیدلو خوشحاله وو او ویل: ((هذا عارض ممطرنا ... الایه))

خو هغه د رحمت وربخ نه وه ، د خپلو بدو او ناروا اعمالو سیوری یې و ، چې پر سر یې ودرېد او د خدای (ج) له حکم سره سم ترې د اوبو پرځای ډبرې وورېدې .

د زړه له سترگو مې په خپل هېواد کې د خدای (ج) د خلقت پر شهکار (انسان) روان ظلمونه ، یو-یو تېرېده .

هلته به له یوه انسانه سر پرې شو ، په بل به سرې گولې وښتې ، بمونو به ماشومان په لښو کې پورته کړل ، بل به د یوه وحشي انسان د جنسي هوسونو قرباني شو او

کله مې د زړه له سترگو دغه حالتونه د سرفلې په څېر تېرېدل او کله مې د سر په سترگو په اسمان کې غوټه وربخې ته کتلې .

ټوله شپه له همدې وېرونکي حالت سره مخ وم، هره شيبه مې دکاڼو د وړېدو په ويړه کې تېرېده او تر هغې په وېره کې وم ترڅو چې مې د نږدې جومات له منبره د سهار ملکوتي اذان واوريږي.

۱۳۸۷، کابل

وعظ

په هديره کې له يوه تازه قبره خلک راټول وو، په منځ کې يوتن چې سپينه لونگۍ يې پرسر او له مخه يې گڼه ږيره راتاوه وه ولاړو، د لاسونو په خوځولو يې خبرې کولې.

هغه وويل:

ټول افغانستان له کفارو ډک دی. فحاشي ده، عياشي ده، خلک ورځ په ورځ عيسويان کېږي. ای خلکو! خدای ته به څه ځواب ورکړئ؟؟

هغه په پوره جذبه د جهاد د فرضيت احکام يو په بل پسې بيان کړل او بيا يې قبر ته لاس ونيو:

د همدغو شهيدانو برکت دی چې، پر مور له اسمانه کاني نه اورېږي او که دغه شان مجاهدين نه وي نو.....
؟

ای بې همته ولسه! په خپلو زامنو د امریکایانو خدمت مه کوئ! جهاد ته يې را ولېږئ!

جهاد يواځې په طالبانو فرض نه دی، ټول مسلمانان بايد دا فريضه ادا کړي.

لا ورځ تېره شوې نه وه، چې په يو بل کلي کې د جنازې اعلان وشو، جنازه تېره شوې وه، د هديرې په لور مې منډې کړې دا کلی مور نه لري و، ترڅو رسېدو مړی ښخ و او ملا صاحب د قبر په سر وروستی خبرې کولې.

ملا صاحب وويل:

دا کوم شريعت اجازه ورکړې چې، پرته له محکمې دې څوک ووژل شي؟ کوم دين سر غوڅولو ته جواز ورکوي؟؟

قران څه وايي؟ خدای ج خو ناحقه قتل حرام کړی دی.

حاضرينو!

طالبان ديني علماء وژني، انجينران، ډاکټران، عام خلک وژني، مور اسلامي جمهوريت لرو، اساسي قانون لرو. د دې اسلامي نظام پر وړاندې درېدل بغاوت دی، د باغيانو مرگ روا دی.

هغه، د وژل شوي سرتېري قبر ته لاس ونيو: له اسلامي جمهوريت او خلکو څخه دفاع يواځې د ملي اردو دنده، نه ده. زموږ د ټولو وجيبه ده.

زما څنگ ته ناست سپين ږيری، چې په ا، بله جنازه کې هم راسره و، منځ را واړو:

ځوانه!

مورځونه پوهېږو، څه چې ديني عالمان وايي په هماغه عقیده لرو، ته راته ووايه! د چا و منو؟؟

بوډا ټول لږزې واخيست، په سپينه ږيره يې رڼې او ښکې راغلې، پر اوږه يې راته لاس کېښود:

تاته وایم و ځوانه!

زموږ بچي خو دواړه خوا وژل کېږي، کوم په حقه دي کوم ناحقه دي؟ ولې ديني عالمان يوه خبره نه کوي؟؟

ما سر پر زنگنو ايښی و، هغه هماغه شان لگيا و. يو وخت مې سر پورته کړ، چوپه چوپتيا وه، خلک ټول تللي وو، سپين ږيري قبر ته ډډه وهلې وه او په قبرونو جهدي رپېدلې.

۱۳۸۲، کابل

د خپلواکۍ جشن

نه پوهېږم څه تاثير به وي؟ خو چې کله مې د چا خبره په ځوانۍ پل ايښۍ، نو شوقونو رانه کډه کړې ده .
له يوې اونۍ مې ملگري راپسې وو او ټينگار يې کاوه چې بايد کابل ته ورسره لاړ شم ، خو مانه منله .
د اسد مياشت په اخر وه، گرمي خوله ښخه کړې وه، مازيگر چې کورنه بيرون راووتم، درې ملگري مې د
کور څنگ ته ولاړ وو .

يوه غږ کړ: پلمه، ملمه نه منم ، خامخا به راسره ځي .

يوه بل وويل: وروره ! سبا د اسد ۲۸ مه ده، د ازادۍ ورځ ده، دې جشن ته به خامخا ځوو .

ما تر څو (نه) ته خوله جوړوله، بل ملگري مې غږ کړ: د ازادۍ جشن دی، اخر ته د وطن له ازادۍ سره هم
مينه نه لرې؟

نا چاره وم، سبا ټول د موټرو اډې ته راټول شوو، چې کله مو د سورلي موټر له سرځکانو تېر شو، درې
څلور زېر رنگه موټر چې، درنې وسلې يې پر سر نصب وې او د هرې وسلې تر شا يو تورو چشمو والا کل
سری ولاړ وو ، په مزه - مزه روان وو .

چې کله به زموږ موټر څو متره ورنږدې شو، لاس به يې وخوځاو او بيا به يې د وسلې شپيلۍ تاوه راتاوه
کړه .

بېرته به شاته شوو، دوی په خپل زړه روان وو، کله به لاره کې ودرېدل، دوربينونو کې به يې د غرونو
ډډې وکتلې او کله به بېرته موټرو ته وختل .

زموږ شاته په سلگونو موټر نور هم وو، خو هيچا کې د مخکې ورتگ جرئت نه و .

مازيگر قضا پر ماهيپر ور پورته شوو او کله چې غازي لوبغالي ته رسېدو، نو خلک خواره شوي وو او د خپلواکۍ جشن يې لمانځلی و .

د ۱۳۸۲ لمریز کال د زمري ۲۷ - مه

کابل

مور

د دهن باغ څلور لاري کې داسې خلک را ټول وو، تا به ويل د کوم هنر مند د فن ننداره کوي. خو ټولو سترگې پورته نيولې وې، د چوک شاو خوا کومک داره جگې ډاټسنې ولاړې وې او تور پاچ لنگوتي پر سر خلک، کلاشينکوف په لاس گرځېدل راگرځېدل.

د څلور لاري د ننه دوه ځوانان د دار په پرو کې ځوړند وو او خپل بې حرکت سره بې پر اوږو ايښي وو. بې ساه بدنونو به کله ليدونکيو ته مخه او کله شا اړوله.

خلکو ورو- ورو ځای خوشې کاوو او وگڼه گونډه کمېدله. د ما زینگر لمر هم له غمه ژېړ او بنستی و او له وېرې د غره شاته پټېده.

خو يوه چادري کړې بنځه هماغه شان په خپل ځای ولاړه وه او دواړه سترگې يې په بې ساه کا لېوتونو نښلولې وې. سپين ږيري هغه کورته د تلو په نيت کښوله خو هغې د ژړا له بدرگې سره همدا ويل: زه مې ځوی دې سرې شپې ته يوازې نه شم پرېښودی.

۱۳۸۳- غبرگولی ۱۳، کابل

د بهرنيو ځواکونو د راتگ، يوه شپه

د ۱۳۸۰ لمريز کال د ژمي سوړ موسم و، امريکايي جنگي الوتکې په کابل کې د افغانانو د خلاصون له پاره د اسې ترو ريستانو پسې گرځېدې، تا به وې د فلسطين بېوسه خلک يې داسرا يلو له بې رحمانه ير غلونو خلاص کړي او اوس د دوی نوبت دی.

مور د درېيم مکروريان د ۲۳ بلاک په دويم پور کې او سپدوو. د بمونو لږزونکيو غرونو رانه خوب تښتولی و، ټوله شپه مو په غمونو تېروله.

مور سره په خونه کې يو عصبي ناروغ و. د هر بم له غږ سره يې چيغو نږدې گاونډيان خبرول.

د شپې ۱۲ بجې شوې، ايله مو سترگې پټې شوې وې چې، بيا د الوتکې غږ شو او بيا شيبه وروسته يو زورور غږ بلاک وبنوراوه، له دې سره سم د ناروغې له خولې وپرونکې چيغه ووت، ټول بدن يې په رپېدو شو، وروسته يې سترگې ودرېدې، بې هوښه شوه او بيا ان تر سهاره ورته ټول حيران او پريشان ناست وو.

۱۳۸۳ - وږی ۲۲

کابل

عجيبه مخلوق

د شهزاده سراى مخ ته يو ماشوم چې د جنگ سوغات (ماين) ترې پښې اخيستي، په سينه پروت دى. که څه هم د کابل ښار په دغه سراى کې په ميليونونو ډالر او نور اسعار لاس په لاس کېږي، خو د ماشوم په مخ کې په زړه غوړېدلې ټوټه يواځې يو څو افغانۍ پرته دي.

ماشوم له سراى نه هر راوټونکي سړي ته چې بند لونه يې په لاسونو کې دي گوري، خوده ته د چا پام نشته. د ماشوم عمر روژې ته جوړ نه دى، خو دومره وږى ښکاري لکه ټول عمر چې روژه وي. لغړ ماشوم د هغو کسانو ننداره هم کوي چې، د اختر لپاره يې خپلو بچيانو ته ښکلي او ښايسته رختونه اخيستي دي.

غرمه په تېرېدو ده، خو د ماشوم مخ ته يواځې نيمه سره ډوډی چې کوم سخي (!) به پرې لورولې وي ، پرته ده.

هغه فکر وړی دی او همدې فکر کې د جومات د ملا امام دعا ته غوړېدی.

امام صاحب ، په دعا کې وايي: خدایه ! ته عادل پاچا يې زموږ په حال ورحمېږه.

په دې خبره ماشوم موسکې شو او شونډې يې وخوځېدې.

شاید د هغه له خولې راوتلي وي چې ، عجيبه مخلوق دی؟ له خدایه عدالت غواړي خو خپله يې ورته شا کړې ده.

د ۱۳۸۲ لمریز کال د چنگاښ ۲۷ - مه

کابل

هاوان

د هاوان تورې شپيلۍ اسمان ته خوله وازه نيولې وه، دوه كسان ورته ولاړ وو.
يوه، پره داره گولۍ ور خطا كړه او بيا دواړو ترې شاته منډې كړې او په غوږونو كې يې ټينگې گوتې
كېښودې.
ماويل: خدايه! ستاهم عجيبه مخلوق دى، خپله يې غږ اورېدو ته نه دي تيار؛ خو د بل چا پرې كور
ورانوي.

۱۳۸۲ لمریز کال، د لړم ۱۲ - مه

لقمان رنخوړ شو

چې څنگه موټر ته پورته شوم، په وروستی څوکی کې مې په یوه ماشوم نظر پرېوت. لکه چا چې یې له مخه رنگونه زېږنلي وي، سپېره و.

لکه پولیس؛ هره یوه ته به یې، جلا-جلا وکتل او بیا به یې تکیه وکړه او سترگې به یې په چت وښلولې. د ماشوم خوا ته د هغه پلار هم ناست و، هغه غوښن او پرېرې سړی و، خو زنگانه نه لاندې یې پلاستيکي پښې وې.

زه له خپل زوی (احمد رشاد) سره له جلال اباد، د لغمان په لور روان وم. د الفت صاحب مزار ته مې لاسونه پورته کړل او چې څنگه مې شاته وکتلې نو بیا مې پر هغه ماشوم پام شو.

د لاسونو گوتې به یې یو بل کې ورکړې، دواړه لاسونه به یې پورته کړل، سپېرې او وچې متې به یې ښکاره شوې. له څوکی به معمولي پورته شو، بېرته به کېناست.

پلار یې په څوکی کې له ناستو کسانو سره مجلس شروع کړ، خبرې د همدې ماشوم په اړه وې.

زړه مې صبر نشو، یو کس سره مې خپل ځای بدل کړ او وروستی سیت ته واوښتم.

پلار يې فضل الرحيم نومېده، د لغمان داليشنگ ولسوالۍ اوسېدونکى و او همدلته د عبدالله ابن مسعود په نبونځي کې نبونکى و.

هغه ويل چې، ۱۳۷۱ کال کې په ماين الوتى او دواړه پښې يې پرې شوي دي.

د ماشوم په لاس کې د درملو کڅوړه وه، پلار يې ويل: د اعصابو ډاکټر ته مې راوستى و.

دولس کلن لقمان يو ناڅاپه د دوا کڅوړه وغورځوله او بيا يې وه ويل: زه دوا نه خورم، ما هم الوځوي.

فضل الرحيم خپل زوى په غېږ کې ونيو او بيا چې ويده شو، نو كيسه يې پيل کړه:

لقمان، د خپل ورور له لاسه دې حال ته رسېدلى.

حيران شوم، په زړه کې مې له داسې ورور سره نفرت پيدا شو او د دې تنکي ماشوم د ټولو بدبختيو سبب مې همدا وگڼه.

فضل الرحيم كيسه وغځوله:

د لقمان مشر ورور محمد انيق دوه کاله وړاندې نهم صنف کې مکتب پرېښود او ايران ته لاړ، د تېر کال په دلوه کې رد مرز شو.

د ايران د تگ نه و ۱۸ کلن و، خو مجبوري وه.

يوه مياشت به شوې وي، نن څوم تاريخ دى؟ يوه غږ کړ، د ثور ۱۹مه.

فضل الرحيم شيبه غلى شو او بيا يې ويل: نه، توبه خدايه! مياشت نه ډېر وخت کېږي. د حمل ۲۳مه وه، زوى مې له خپل استاذ (ويلېنک کار) او درې نورو مزدورانو سره د ننگرهار لعل پورې ولسوالۍ ته روان و چې، موټر يې په ماين والوت او ټول، ټوټه-ټوټه شول.

دې کليوالو ماسره ډېره ناځواني وکړه. د محمد انيق غوښې يې راوړې، خو ماته يې ونه ښودې.

خو لقمان ځان تابوت ته ورسو، مانه خو دا هم ښه دى. د خپل ورور اخيري ديدن خو يې وکړ.

د فضل الرحيم سترگې ډنډ شوې، سلگيو پسې واخيست او بيا کوچنى لقمان هم راوښى شو.

د لقمان په سر مې لاس تېر کړ او ورته وه مې ويل: گرانه! مکتب ته ځئ؟

- هو شپږم کې يم. خو اوس مې درس نه زده کېږي. نور مکتب ته نه ځم.

- نه، ته ډېر هوښيار هلک يې چې، دا دوا وخورې جوړ تيار به شې، بيا به دې سبق هم بڼه زده شي.

د شپې خوب درځي؟

- چې ويده شم، لالا مې وينم، يو نا خاپه ډز شي، او بيا مې لالا ټوټه - ټوټه شي، وينې يې زما په منځ هم راولوېږي.

زه چيغه کړم، مور مې هم راوينښه شي او بيا تر سهاره دواړه وينس يوو.

د لقمان بيا سترگې سرې شوې، ژر-ژر يې ساه اخيستله، د دوا کڅوړه يې پلار ته ورکړه:

دوا نه خورم، ما هم الوځوي، زه مړ کېږم. پلار يې په غېږ کې ټينگ ونيو، ټول رپېده او د دوا کڅوړه د دوه پلاستيکي پښو په منځ کې پرته وه.

د ۱۳۹۰ کال د غويي ۲۱ مه، جلال اباد

مدافغان

د شپې نږدې اته بجې وې. کابل ښار کې لا هماغه شان گڼه گڼه وه او هر موټر له بله د مخکې کېدو کونښن کاوه .

ما سره په موټر کې د دفتر دوه بهرنيان هم ناست وو . موټر د باغ بالا پر سړک ورو-ور وروان و .

دلته د سړک تر دواړو غاړو کورونه هم موقعيت لري .

له يو-يو موټره د هارنډونو غږونه پورته کېدل. ناست امریکایي او انگریزيو بل ته وکتل او بیا یوه وویل :

عجیبه وطن دی. عجیبه خلک دي. په دې شپه کې هارنډونه کوي، څوک به ویده وي، څوک به ناروغه وي، د هیچا فکر ورسره نه شته .

امريکايي غږ کړ: دا خود بشر د حقونو نقض دی، که زموږ ملک کې دا کار څوک وکړي جریمه کېږي .

انگریز وویل: دلته د بشر د حقونو په غم کې څوک نه دي، هیڅوک د بل غم نه کوي .

په همدې وخت کې راډیو د اتو بجو خبرونه پیل کړل:

تېره نیمه شپه د ناټو هوایي ځواکونو په هلمند کې یو کور بمبار کړ.

نطاق زیاته کړه: دغه کور چې د کلي په منځ کې و، ناټو پرې د ترهگرو د پټنځای شک کړی و، خو وروسته معلومه شوه چې، په وژل شویو کسانو کې میړمنې او تنکي ماشومان هم شامل دي او...

په بدن مې یوه لړزه خپره شوه، اوار ریپدم، ناست بهرنیان راباندې پوه شول.

یوه وویل :

زموږ په خبرو خپه شوې؟ بد خو مو ونه ویل؟ ټول بشريو باید د بشر درناوی وکړو .

ماوې: نه، رښتیا هم تاسو د بشر د حقونو مدافعان یاست !!

۱۳۸۵ د تلې اوومه ، کابل

شعار

له مخامخ هوټل څخه د چک چکو غبرونه راتلل، پر دېوالونو او دروازه يې د مارچ د اتمې (د ښځو نړيواله ورځ) په اړه؛ بيلابيل شعارونه لگېدلي وو. پر يوه لويه شنه ټوټه په سور رنگ ليکل شوي وو: ((پرېږدئ! چې ښځې خپل حقونه خپله ترلاسه کړي.))

د هوټل مخې ته يوه ميرمن په زړو جامو کې ناسته وه، هغه ډېره عمر خوړلې نه وه؛ خو لاسونه يې داسې لړزېدل، لکه څو ورځې يې چې په مړه گېډه ډوډۍ نه وي خوړلې.

د ميرمنې سترگې د هوټل په دروازه نښتې وې، شيبه وروسته رنگارنگ نجونې او ښځې چې غاړکۍ يې لمرته ځلېدلې را ووتلې. سوالگرې نه فقر جرئت وړې و، هوټل ته د ننوتلو زړه يې نه درلود. خو لکه چې په ليک پوهېده. چې څنگه يې په مخامخ څرېدلې شعار (پرېږدئ! چې ښځې خپل حقونه خپله ترلاسه کړي.) سترگې خښې کړې، پورته شوه. غوښتل يې له خپلو همنوعو څخه د يوې مړۍ وچې ډوډۍ لپاره روپۍ وغواړي.

د ننوتلو هڅه يې وکړه خو دې سره بلنليک نه و، چا پرېښوده، را وتلې ميرمنې بېرته د هوټل په سالون ننوتلې او دې هماغه شان له باندې لگېدلې شعار ته کتل.

۱۳۸۲، د کب ۹مه کابل

مبارزه

نن بيا خو خړ او ژېړ موټر، چې ماشيندارې يې پر سرونو نصب وې او تر شا يې تورې عينکې په سترگو کسان ولاړ وو، د هوايي ډگر په لور گړندي را خوشې وو.

دوی ته، چې د ماشيندارو شپيلۍ يې اخوا د پخوا تاوولې او د لاسونو په اشارو يې نور موټر ځانته نږدې نه پرېښودل، د هوايي ميدان دروازه له ورايه پرانيستل شوې وه. د پوځي موټرو په منع کې امبولانسونه هم وو او پر سريې سرې رڼاوې تاوېدلې.

مور په دروازه کې د تلاشۍ دنده لرله، خو هغوی پرته له دې چې را وگوري، را ننوتل. امبولانسونو څخه، خو تابو تونه ښکته کړی شول خو لا الوتکه پرواز ته نه وه چمتو.

يوه پوځي کمانډر چې خړ رنگه برگ يونيفرم يې پر تن و او پر اوږه يې بيلابيل نښانونه ټومبلي وو، تابو تونو ته لاس ونيو او وه يې ويل:

دوی له نشه يې توکيو سره په مبارزه کې ځانونه قربان کړل، نشه يې توکي يوه ستره بلا ده، که له منځه لاړه نه شي نو بشر به له منځه يوسي. پر دغه پوځي افسر، مخاېره کې غږ وشو او له تابوته لرې شو، په خپله ژبه له چاسره غږېده او لاسونه يې خوځول.

نورې خبرې يې سمې نه اورېدل کېدې خو د نارکوتیک Narcotics (نشه يي توکي) کلمه يې ډېره تکراروله. زه هم تابوتونو ته فکر وړی وم، پر يوه تابوت په انگرېزي نوم ليکل شوی و او له نوشتې يې داسې معلومېده چې دغه ځوان دې شل کلن وي.

زړه مې غټه کړ: ماويل، داهم ځوان دی راځه اخري ديدار يې وکړه. د تابوت سرمې ورو پرانيست، تابوت له وړو څلور کونجه پاکتونو نه ډک و، ژرمې بېرته پټ کړ، وه ویرېدم، ماويل هڅې نه چې د نشه يي توکو د مبارزې د اسرارو د افشاء په جرم، د عدالت ميز ته کش شم.

۱۳۸۲ کابل

او ماشوم بې پلاره شو

ورکشاپ پوره خپلی وم. د مړې تبې احساس می کاوه، مازیگر چی څنگه د کونړ له گرین هوټل نه راووم ، قانع می مخی ته راغی او د سالارو باغ د لیدلو بلنه یې راكړه.

عبیدالله قانع یو نری او لوړ زلمی دی. هغه په اسعد اباد کی د ښکلا راډیو مسوول دی. زه چی له پخوا راهیسی د خپلو سیمو د لیدلو تنده لرم، ورته هو می كړه.

زه، زما ملگري فاضل ناگار او عمران واک، درې واړه د قانع کړولا ته پورته شوو.

سالار باغ د اسعد اباد- جلال آباد پر لویه لاره، د سیند په غاړه موقعیت لري. قانع موټر را تاوو کړ او ویل یې چی، دلته یې د تره کور دی.

مور د حجرې په حای د سیند غاړې ته ښکته شوو او بیا شیبه وروسته کوربه د شېدو چای له ډک پتنوس سره راغی.

سیند د دوه غرونو منخ کی روان دی، خو لکه چې د وطن له تندې خبر وي، مخکې تگ ته یې زړه نه کېږي، له ډېرې غوصې له غټو ډبرو سره سروو هی، تم شي خو چې څوک یې په قدر نه پوهېږي او د پاتې کېدو ست ورته نه کوي نو بېرته په نه زړه حرکت وکړي.

مخامخ شین غردی. او په لمن کې یې خو ډبرین کورونه ودان دي. شاته هم یو لوړ غردی خو شین نه دی او پر سربې د بهرنیو ځواکونو پوسته پرته ده او بیرغ پرې رپېږي.

مخامخ کورونو ته مې لاس ونيوه او بیا مې ویل: خپر دی، غریب به وي خو چې داسې د شنه غره لمن کې د سیند په غاړه پراته دي، نو ښه به خوشحاله وي.

کوربه چې شاکرالله نومېده ، خبره راپرې کړه: خوشحالي چېره ده؟ همدا نن غرمه یو راکت ولگېد . له دې خبرې سره مې لاسونه سست شول او پیاله مې کېنوده.

هغه زیاته کړه: د کورڅښتن په خپلو پتیو کې وانه کول، چې راکت یې خواته ولگېد او ځای په ځای شو.

شکرالله خبره اوږده کړه: د خدای رحم و چې ، همدا شیبه یې ، ماشوم زوی کورته تللی و او چې کله بېرته راغی نو پلار یې په ډنډ وینو کې پروت و.

راکت ، د سالارو دغه ماشوم یې پلاره کړ او کورنۍ یې ورته د ویر په تگر کېنوله ، خو د غره پر سر د بهرنیانو پر پوسته هماغه شا بیرغ رپېده.

کونړ ، اسعد اباد ، د سالارو بڼې

د وری ۲یمه ، ۱۳۹۰

کندهار

پر لورپه پوله بوډا يواځې ناست و. مخامخ نړېدلې خټينې کلا ته يې کتل. د کلا د لرگي لوی ورسوزېدلی و، خونې چپه پرته وې او د کلا په منځ کې د سکرو ټيټې ونې ولاړې وې.

بوډا يو ناخاپه لړزې واخيست، پورته شو، د کلا په لوريې منډه کړه، کلا ته نږدې يې غېږ پرانيسته:

شکر، ټيټ شو تا به وې کوم ماشوم په سربنکلوي، لا سونه يې بېرته را ټول کړل، کړوپه ملايې سمه کړه، پر نړېدلو ديوالونو يې نظر وگرځاوه او بيا يې يو دم رامنډه کړه.

سترې شو، کېناست، ژوره - ژوره، ساه يې را وبستله او د ټنډې په گونځو کې يې خولې تاوېدې را تاوېدې

پراوړه مې ورته لاس کېښود:

بابا!

دومره په شوق کلا ته لاړې او بيا؟!؟

د هغه خوله وچه وه، غاړه کې وچه مری تله راتله، ډنډ سترگې يې زما په سترگو خښې کړې وې، اوله بنو يې يوه - يوه اوښکه خڅپده .
يو دم يې خوله پرانيسته!

هلته مې گلالی - گلالی لمسیان وو، اولادونه مې وو.

سلگیو واخیست، لړزې ونيو

ماکې هم د پوښتنې وس نه و، غلی وم. کله مې مخامخ نړېدلې کلا او کله مې ترخوا ناست بوډا ته کتل.

يو ناخاپه يې له زنگنو سر پورته کړ، اسمان ته يې وکتل تا به وې اوس هم په هوا کې خپل قاتلان ويني. مخ

يې سور شو، سترگې په کولکونو کې راووتې، هماغه شان يې پورته کتل او په خبرو يې پيل وکړ:

ځوانه!

په هغه ورځ يو ناخاپه، په هوا کې غږونه شول، خو الوتکې ښکاره شوې، تاوېدې را تاوېدې. درزهار

شو، تا به وې له اسمانه د سکروټو ډلې اورېږي

دا نږدې کلی ويني؟ خو طيارو پرې سينې خالي کړې او په لنبو کې ورک شو، زه د ژپړې (د کندهار يوه

ولسوالۍ) بازار کې وم، چې کله را ورسېدم له کلي اوروته راتاو وو او غېږ - غېږ لمبې هوا ته پورته

کېدې

په منډه راغلم د لنبو په منځ کې مې خپل ... له دې خبرې سره يې يو زوروره چيغه وکړه، زړه مې ډيپ

ولويد، بدن مې سست شو، ماوې که په سر مې بم ولوېد.

سپين ډيري ډېر وس وکړ خو کيسه يې پوره نه کړه، شوڼدې به يې بېرته کړې، و به رپېدې خود خبرو په

ځای به ترې چيغه ووته .

ښه شيبه دواړه غلي وو، بوډا بيا ځان خبرې ته جوړ کړ، مخ يې را واړو :

ځوانه!

ډېر وخت شو چې زه کلي ته نه ځم، چې کله ورشم د ماشومانو شور ماشور مې په ياد شي، لمسیان مې په

زړه را وگرځي، چې رامنډې به يې کړې او پښو نه به مې را تاوو شول.

اوس کلی غلی دی، هغه شور په کې نه شته، اوس راته څوک د بابا نارې نه وهي زه اوس هلته نشم تلی،

زه بې څوکه شوی يم، زويه! دې کاپرو په اخر عمر کې يوازې کړم.

۱۳۸۲، کابل

عجيبه قضاوت

دوه سپيان خوا په خوا په خمکه خلم پراته وو. د پښو په منځ کې يې هډوکي نيولي او پرې خونېدل. لږ وړاندې دوه ځوانان يو بل ته، سره - سره کېدل، له بنکنځلو خبره تېره شوه، لاس او گريوان شول. د دواړو له خولو او پزو وينې روانې شوې، خولا ساړه شوي نه وو او هماغه شان يې يو پر بل باندې ورونه کول.

درېيم گړی ترمنځ شو، په څه خواړی يې سره جلا کړل.

په قهر يې وويل: سپيان خونه يې چې خپلو کې جنگونه کوي؟

سپيانو يو بل ته وکتلې، سرونه يې وښورول شايد ويلې وي چې، انسانان هم عجيبه قضاوت کوي!!

کابل، ۱۳۸۲ د لړم دوهمه

د خوښي سر

شايد لږه شېبه وړاندې به دغه سر د خوښي له تنې جلا شوی و ، خو سترگې يې هماغه شان پرانيستي وې .
خو کسان د قصابۍ هټۍ ته ولاړ وو ، قصاب په تېره چاره د غوښې ټوټې جلا کولې او سر په پرانيستو
سترگو دهر څه ننداره کوله .

حيران وم ، ما وې څنگه سر په چوپه خوله ، له ځانه د غوښود ټوټو د جلا کولو تماشا کوي ؟
خلکوته هم په فکر کې وم ، هغوی ټولو لېدل چې ، سر ورته مړې سترگې گوري خو دوی په گېډو لاسونه
وهي .

حيران وم ، شيبه وروسته مې يو نااشنا غږ واوريد ، ځانته مې پام شو خالي اسکلېت پاتې وم ، خو چاره په
لاس کسان رانه راتاو دي او چرې يې زما په هډوکو خولې لگوي .
شاو خوا مې وکتل ، خلک مې تماشا ته چوپه خوله ولاړ دي او په شونډو ژبې راکاږي .

۱۳۸۵ د زمري ۲۵ مه ، کابل

د آبادۍ وېره

جلرېز ولسوالۍ کې يوه واده ته بلل شوی وم. جلاړېز د میدان وردگ له ډېرو شنو او ښکلیو ولسوالیو څخه ده.

پخوا به د سرک دواړو غاړو باغونه سپېره وو، خو اوس تک شنه ښکاري او په شنو پانو کې ژيړو زردلو او سرو مینو د باغونو ښکلا لاسپسي زیاته کړې ده.

پخوا دغه سرک خامه و، موټرو به د تگ راتگ په مهال دوږې جوړولې او بیا دغو گردونو، سرک ته نږدې باغونه بدرنگه کول.

خو اوس سرک قیر شوی دی، د سترگو په رپ کې له میدان ښاره ورسې، په دې سرک کې یواځې هغو ځایونو کې موټرو روکېږي چې ماینونو الوځولي دي.

تېر مازیگر مې له کابل ښاره حرکت وکړ او لا ماښام شوی نه و، چې ورورسېدم.

د واده دیگي د مینو او زردلو په شنه باغ کې پخېدل او د ډوډۍ انتظام په یوه ختین کور کې شوی و.

ډوډۍ وخورل شوه او بیا یو محلي سندرغاړي له خپلې ډلې سره چې ارمونیه، طبله، رباب او غټلاوډ سپیکرونه ورسره وو، راغی.

دغې ډلې ته انگرې کې یو جلا ځای جوړ شوی و، دوه غټ ډایکونه ولگېدل او بیا، سندرغاړي تکراري سندرې پیل کړې.

خلک ورته په کوټو، انگر او زينو کې ناست وو او چکې يې وهلې.

يو نيم به لکه کولنگی چرگ د سندرغاړي مخکې کوږ اوږ را تاوېده او نورو به پرې د لاسونو په تناکو گټلي لوتونه شيندل .

په فضا کې د الوتکې غږ و ، شايد په همدې سيمه يې دورې کولې ، ما ويل هسې نه همدا کور په نښه کړي او بيا مو سبا په جسدونو د ترهگرو نوم کېږدي .

دا يوه اندېښنه وه ، ځکه خو ځلې بهرنيو ځواکونو په ختيځ او سويل کې دغه شان مراسم بمبارد کړي دي .

ما يواځې د يوې سندرې نيمايي اورېدو ته حوصله وکړه ، نور مې زړه په تنگ شو او له کوره ووتم .

د منو باغ کې په غوړيدلي پلاستيکي سترنجی چې ځای - ځای ، پرې وريژې پرتې وې ، وغځېدم .

خوب نه راته ، له يوې خوا بې خونده موسيقي غږېده او له بلې خوا باغ کې اشپزانو په لوبو وينځلو شور جوړ کړی و .

حيران وم څه وکړم ؟ زه لا همدې چورت کې وم چې د ماما زوی مې راغی ، ويل يې راځه بازار ته ښکته شو او يوه يخه پيپسي درباندي وڅښم .

موبايل مې روښانه کړ په سکرين څه باندي لس بجې ښکاره شوې .

زړه او نا زړه روان شوم ، د لمړينې برېښنا خراغونو چې ، په دنگو ستونو کې را څرېدلي وو ، د جلربز بازار رڼا کړی و . دوکانونه تړل شوي وو ، يو نا څاپه به ، دوه - درې سپيان په منډه له سړکه تېر شول . نور څه نه تر سترگو کېدل .

د بازار اخري برخې ته لاړو ، دلته يو لوی ماشين ولاړ او همدلته قير سړک نور ختم شوی دی .

ماشين سره جوخت د سړک د غاړې په وياله کې يو وسلوال گوته په ماشه ناست و . ځان سره مې ويل ، چې که بېرته وگرځو شک ونه کړي ، مخامخ پرې ورغلو .

وسلوال چې يونيفرم يې پرتن و ، له ويالې راپورته شو ، چې کله ورته بې ضرره ښکاره شو نو له هماغه ځايه يې ستړي مشي راکړل . دا پوليس د جلربز ولسوالۍ د سنگلاخ اوسېدونکی و .

هغه ويل دلته مويوه پوښته ده. ما ويل نو وياله كې څه كوي؟ پوليس، د ټوپك شپيلى ماشين ته ونيوله
: د همدغه ماشين د ساتلو لپاره شپه په وينه تېروو.

ما ويل: نو دا خو څوك پتولى نشي؟

هغه ځواب راكړ: پتولى يې نه شي، خو سوزوي يې، په راکت يې ولي.

شيبه غلى شوم، ځان سره مې ويل: كوم ملك كې چې د آبادۍ كارونه په دومره وېره تر سره كېږي، هغه به
څنگه ودان شي؟؟

۱۳۸۹، د زمري ۲مه،

كابل

چرگان

چاره په لاس خوان، چې کالي يې په وینو ککړ وو او ځای-ځای پرې سپینې بڼکې نښتې وې، قفس ته لاس ونيو او بیا يې وويل: کوم يو دې په کار دی؟

يو چاغ چرگ مې په نښه کړ، ښه تنکی و او د سپینو بڼکو له منځه يې د شا، سره غوښه ښکارېدلې.

هغه، لاس ودرننه کړ، چرگان په وسپنيزې پنجره کې په ټوپونو شول او بیا د چرگانو قصاب په نښه کړی ترې راووست.

اجل نیولی يې ځملاوه، په مری يې ورته چاره راتېره کړه، وینو دارې وکړې او د شاوخوا ځمکې سور رنگ يې بیا تازه کړ.

د چرگ ساه لا پوره ختلې نه وه، چې پوستکی يې ترې ووست او بیا يې د لرگي پر يوه گنډه (غت لرگی) کېښود او ټوټه-ټوټه يې کړ.

نورو چرگانو هماغه شان ورکتلې.

ما ويل، اوس به يو شور جوړ شي، په پنجرې به هجوم راوړي او د ازادۍ لپاره به خپله وروستی هڅه وکړي.

خو داسې ونه شول، په چا چې راغله، په هغه راغله.

د چرگانو نسل مې له پامه بد شو، بې غیرته راته ښکاره شو.

ټوټه شوی چرگ مې په پلاستيکي کڅوړه کې لاس کې نیولی و او کورته په لاره مې چورتونه وهل:

دا چرگ څه بې غيرته نسل دی، ښه بې ويني، چې هره ورځ بې له پنجرې ملگري راوېستل کېږي او په مخ کې بې حلالېږي، خو دوی هېڅ نه کوي او خپل مرگ ته شپې شماري.

دوی خو هسې هم ټول وژل کېږي، ولې يوه ورځ ځانونه، نه وژني؟ ترڅو راتلونکي نسل له دغو قصابانو وژغورل شي؟

د فکرونو لړۍ مې د امبولانسونو چيغو وشلوله، کلي کې خلک راټول وو، له امبولانسونو بې د دوو تنکيو ځوانانو تابوتونه رابښکته کړل، ټولو حيرانې حيرانې ورکتلې.

زمونږ کلي ته بې څو ورځې وړاندې هم، غبرگې جنازې راوړې وې او خلکو ورته يواځې ژړلې.

۱۳۸۹، د لړم ۱۱مه، کابل

خاموش کلي

ډېر عجيبه کلي دى، اوسېدونکي يې له شاوخوا ديرشو کلونو راهيسې چوپه خوله دي. دا کوچنی کلي نه دى، له ۱۰۰۰ ډېر کسان په کې ميشت دي، خو ټولو په يوه خوله د خبرو نه کولو سوگند کړى دى.

دا کلي د اسد اباد بازار له عمومي سړک نه څو گامه لاندې موقعيت لري. اوسپنيزه دروازه ورته درېدلې ده او هيڅوک ترې باندي نه راوځي.

ملگرو!

ما د دې کلي په اړه ډېر پخوا اوريدلي وو، خو پرون مازيگر مې وليده، ډېر ځنډ يې د دروازې مخې ته ودرېدم خو چا سر را پورته نه کړ.

اوبنکې مې تويې کړې، عذر او زارى مې وکړې خو دوى هيڅ را ونه کتل.

د دوى ضد له ماشومتوبه نه دى، ټول اوسېدونکي يې مخور او ځوانان دي، خو له خپلو همنوعو نفرت لري، دومره نفرت چې خواته تېرېدونکيو لارويو ته لاسه چې، مېلمنو ته هم نه گوري او دغه ضد به تر اخره پالي.

د دوى ضد بېخايه نه دى، ولې به بېخايه وي؟

ملگرو!

تاسو به هم دې کلي ته فکر وړي ياست، نور مو انتظار نه اوږدوم او در معرفي کوم يې:

د ۱۳۵۸ کال د وري ۳۱ مه وه، د يرغلگرو شورويانو لاسپوڅو، دغه کليوال په دې پلمه چې، حکومتي کسان درسره خبرې کوي راټول کړل او بيا يې پرې له هرې خوا دومره گولۍ وچلولې چې د ټولو سينې يې سورۍ کړې.

دوی په خپلو ځايونو لکه اړه شوي نښتر گډوډ پرېوتل، له سينو يې وينو دارې وکړې، شاوخوا ځمکه يې سره کړه.

د وينو فوارې جوړې شوې، خو څوک نه ورنږدې کېدل، ځکه يوازې مېرمنې او ماشومان پاتې وو، ځوانان او مشران ټول همدا وو.

دوی د کيرالې (کرهاله) اوسېدونکي وو، راتگ ته يې کوروالا په تمه وو، ورځ ختمه شوه، شپه شوه خو معلوم نشول، اخر خبر شول خو قاتلانو دومره وېره خپره کړې وه چې، چا يې غورونشو کولی.

هملته پرې ماشينونو خاورې واړولې او په ابدي خوب ويده شول.

له هغه وخته څه باندې درې لسيزې تېرې شوې، په دغه دوره کې هغه کسان واک ته ورسېدل چې، دوی ورسره د ارتباط په شک وژل شوي وو، خو قاتلانو ته يې چا هيڅ ونه ويل.

د هغوی له قاتلانو سره يې ملگرتيا پيل کړه، خوا په خوا ورسره کېناستل او دادی اوس هم ورسره ملي شورا کې اوږه په اوږه ناست دي.

د جهاد په نوم نورې ډلې راغلې خو دوی هم د دغه کلي ټولو ژونکيو ته څه ونه ويل. دا دی اوس هم د دوی جهاد روان دی خو قاتلان لا سرې سترگې گرځي.

نو تاسو ووايئ؟ د دغه کلي ضد بېخايه دی؟ څنگه سروونه راپورته کړي؟ او څنگه خپلو همنوعو ته وگوري او ؟؟؟؟؟؟؟؟؟؟؟

خير دی، موږ له اوسنيو او پخوانيو مجاهدينو د دغه کلي د قاتلانو د نيولو هيله نه کوو، خو يوه غوښتنه ترې کوو او ورته وايو چې د خدای (ج) پار دی! نور کونړي ځوانان مه وژنئ، دا شين وطن په ځوانانو بڼه ښکاري، نور په دې سيمه کې خاموش کلي مه جوړوئ.

پرېږدئ چې دلته همېشه د خلکو شور وي، د خدا گانو غبرونه راپورته شي، دا ژوند د خداى (ج) نعمت دى، دا نعمت بې موجه له چا مه اخلئ.

پرېږدئ چې د خاموشو كليوالو ميندې، په خپلو اولادونو د تللو مينه ماته کړي او نور بې سترگو کې اوښکې حلقې جوړې نه کړي، کنه دا اوښکې به يو سېلاب شي او دومره به زورور شي چې هر څه به په مخه کړي.

۱۳۸۹ کال وروستۍ شپه

کونړ- اسعد اباد، د ښکلا راډيو ودانۍ

د مشر وعده

په هغه ورځ، که زما بدن سپر شوی نه وی، نو گولی راساً د مشر په ځيگر خوله خښوله. غونډه گډه وډه شوه، خو مشر زما خواته راغی مانه هماغه شان توده وینه روانه وه. ښه رانږدې شو او بیا له قهره سور واوښت:

زما دې په خپل جهاد قسم وي، چې یو وخت به همدغه شان د دې کمونستانو مشر په وینو لمبوم او ستا او د نورو مجاهدینو کسات به ترې اخلم.

څه موده پس ښه شوم، خو لاس مې بې دمه و، د توپک گرځولو وس مې نه درلود او د جهاد ارمان مې زړه کې ساته.

که څه هم وخت ډېر وتلی و، حالات بدل و خو زما زړه کې هماغه شان د کسات جذبې ژوندۍ وه او د خپل جهادي مشر وعده مې ته په تمه وم.

له خو ورځو راهیسې مې زړه کې تاوېده را تاوېده چې خپل مشر ته د جهاد د بریالیتوب مبارکۍ ته لار شم، نن مې وس پیدا کړ او سیده یې کاري خونې ته لارم.

مخې ته مې راپورته شو، د حال احوال پوښتنه یې وکړه. د مشر پر میز د گلونو بې شمېره گډې ایښودل شوې وې.

مورډلا خبرو کې وو چې، یو تن په پوځي یونیفرم کې، چې د اورېو پر سرونو یې نښانونه تومبلي وو او پر شونډو یې د بریتونو سرونه ځوړند وو راننوت.

هک پک شوم، د خپل ټپي کېدو وخت را یاد شو او بیا مې د خپل مشردا خبره : ((یو وخت به همدغه شان د دې کمونستانو مشر په وینو لمبوم ، ستا او د نورو مجاهدینو کسات ...)) ذهن کې تله راتله.

ما ویل اوس به پرې لاس پورته کړي . خو هغه ته زمورې مشر توده غاړه ورکړه او بیا یې ماته هم دواړه لاسونه را اوږده کړل، زړه او نازړه وم ، یو لاس مې بې دمه و، یواځې یو لاس مې ورکړ . زمورې مشر منځ را واړو : ښه دې ونه کړل، دا جنرال صاحب دی او داسې کسانو ته یو لاس ورکول بې احترامی ده.

۱۳۸۷ ، کابل

شوقي خود کشي

تېره شپه مې، کابل کې له يوې ټلويزیوني شبکې څخه د حزب وحدت گوند د وژل شوي مشر، استاد عبدالعلي مزارې پخوانۍ څرگندونې واورېدې، ډېر ښه غږېده، په ملي وحدت يې ټينگار کاوه، د خلکو رايو او افکارو ته يې درناوی درلود.

پخوا مې هم د ځينو وژل شويو او ژونديو تنظيمي مشرانو دغه شان ټلويزیوني کليپونه ليدلي او ويناوې مې ورته اورېدلې دي.

له ډېر فکره وروسته اوس دې پايلې ته ورسېدم چې: تنظيمي مشران ډېره ښه خلک وو، کېدای شي د دوی د واکمنۍ په مهال (۷۱-۱۳۷۵) کابل ښار کې شاخوا ۲۰۰۰۰ ماشومانو، ځوانانو، بوډاگانو او ميرمنو، په خپله خوښه او شوقي خود کشي کې وي او کېدای شي کابل ښاريانو خپل کورونه په خپل زړه نړولي وي!!!!!!

۱۳۹۰، د کب ۱۷مه، کابل

زمونږ د کور کوترې

۱۳۲۲ لمريز کال و، دا مهال د لغمان ولايت شنې درې وخت په وخت د شوروي جنگي الوتکو له خوا سرو لنبو په غېږ کې نيولې. زمونږ کلې ترې هم په امن پاتې نه شو.

سهار نهه بجې وې، له مخامخ غره، خو چور لکې لکه وږي بازان راواوښتې او بيا يې خو ځلې له سکروټو ډکې سينې په کلي خالي کړې.

شيبه وروسته مونږ (۱۵) تنه په باغ کې له جوړې شوې موضع (خمخه) نه داسې خرپرا ووتو چې يو بل مونه پېژنده. ستوني موله خاورو ډک وو. د خبرو وس موبايولې وو.

د باغ له شنو ونو، تورو لوگيو سره يو ځای سرې لنبې پورته کېدې، ځای - ځای کورني حيوانات او مرغان د خپلو وينو په ډنډ کې پراته وو او هرچاته يې په ډکو سترگو کتلې.

ختين کورونه مو په لوتو بدل شوي وو. زمونږ د انگر د لرگيو غټ ور، چې پر سريې دکوترو ځالې وې په لنبو کې پټ و. شيبه وروسته تنبېدلې کوترې را ورسېدې، خپلو تنکيو بچيو پسې د اور منع ته ننوتلې او مونږ ليدلې چې، څنگه ژر-ژر په ورتو غوښو بد ليدې.

کابل

۱۳۸۳ چنگاښ ۲۰

د ماشوم گرامت

د جلوزو کیمپ په فامیلیو کې مینې بس ته وختم، دلته مې دعوت او جهاد پوهنتون کې زدکړې کولې. مهاجر بازار کې، ډله نور کسان هم راپورته شول.

له ما څخه پر وړاندې څوکۍ یو سپری له ماشوم سره کېناست. هغه له ماشوم سره ډېره مینه کوله، د خوړلو بیلابیل شيان یې ورته اخیستي وو. کله به یې یو شی خولې ته ور وړاندې کړ، کله بل. په سر او مخ به یې ښکل کړ.

حیران وم، په ځوانۍ کې مې په خپل یتیم والي او ښکې تویه کړې، د خپل پلار مینه راپه زړه شوه. خو بیا مې ځان سره ویل: ډېر خلک پلرونه لري، خو هر یو یې دومره له خپلو ماشومانو سره چپره مینه کوي؟ زه لا د ماشوم او د هغه د پلار مینې ته فکر وړی وم، چې پېښور ښار ته را ورسېدو او نوې اډه کې موټر ودرېد.

چې څنگه دغه سپری او ماشوم ښکته شول، ورپسې جوخت وربښکته شوم: هغه له نږدې غرفې ماشوم ته جوس راواخیست او زه یې خواته ورغلم.

ترې وه مې پوښتل: ماما، دا ماشوم دې څه کېږي؟

-زوی مې دی.

-بس همدا یو زوی لري؟

-نه، مال د خدای دی، نور هم شته

ځان سره مې ویل: کېدای شي تازه د ماشوم مور مړه شوي وي، نو ځکه ورسره دومره مینه کوي.

صبر مې ونشو، پوښتنه مې وکړه:

مېرمن دې ژوندی ده؟

-هو

-نو بیا ولې دې ماشوم ته دومره ناز ورکوي؟

- دا عادي ماشوم نه دی، خدای ج ورته لوی کرامت ورکړی، که ترې خبر شوې، نو ته به یې له ما ډېر ونازوي.

- کرامت او بیا په دومره واړه عمر کې؟

- هو، که نه یې مني نو رانږدې شه!

حیران وم، پلار د خپل ماشوم مخکې لمن پورته کړه، سپینه ډډه خپته یې ښکاره شوه.

د خپتې ښې لورته لږ ځای لکه خدایي خال، تک شین و.

پلار، په همدې شین ځای گوته کېښوده او بیا یې وویل: ښه وگوره!

ورځیر شوم، د خدای ج قدرت و، له شین خدایي خال نه د افغانستان نخچه جوړه شوې وه.

سړي راته ویل: اوس خو یې منې؟ او بیا یې د افغانستان نخچه ښکل کړه او د زوی لمن یې بېرته رانېکته کړه.

له هغه وخته شاوخوا دوه لسيزې تېرې شوي دي، خو چې اوس هم په هېواد کې چور او چپاول او له وطن سره روان خیانت ته گورم، نو د ماشوم پلار مې په یاد شي.

ځان سره وایم:

ولس له وطن سره څومره مینه لرله، څومره قرباني یې ورکړه؟ خو مشرانو په دغه قربانیو څه بې شرمه سوداگري وکړه او لا دا سوداگري روانه ده.

کله خو مې په وطن روانه سوداگري دومره وه وېروي چې، يو ناخاپه لاسونه پورته کړم او دعا وکړم چې
خدایه! هغه ماشوم د وطن له سوداگرو په امن کې وساته، هسې نه له خیتې یې د افغانستان نخچه هم
وتوگي .

۱۳۹۰، د غبرگولي ۲۰مه

جلال اباد

د برکتونو مياشت

د ملي بانک مخ ته يوه سپين سرې ميرمن وچې شونډې کړوپه ملا ناسته ده. د هغې ترشا بانک دی، چې په ميليونونه پانگه په کې ده او مخامخ يې کابل - سرينا هوتل دی چې، په لسگونو ډوله خواره په کې تيارېږي .

خو د ميرمنې مخ ته په وېر پلاستيک يواځې خو افغانۍ پرته دي او د هغې شونډې له ولېرې سپېرې اوښتې دي .

د هغې څنگ ته وره ماشومه ناسته ده، د سروينستان يې جرېږ دي او له شلېدلي گريوانه يې پښتۍ داسې ښکاري لکه ايکسري عکس ته چې گوري .

ماشومه وږې ده، لاسونه يې پرزنګنو ايښي دي، هر لاروي ته سترګې اړوي را اړوي، خو په دې د چا نظر نه پرېوځي . د مېرمنې مړۍ په خواړۍ بڼکته پورته کېږي او له سپېږو شونډو يې د الله سپيڅلي نوم را پورته کېږي .

بوډۍ، هر را روان لاروي تر هغې څاري، ترڅو يې له مخې تېر شي .

دوه جوړه سره او سپين کسان را روان دي او په غاړو کې يې پراته نيکتیان ټالۍ وهي .

هغوی په خپلو کې خبرې کوي، يو وايي :

رښتيا چې روژه د برکتونو مياشت وي، چې ما بنام شي دسترخوان ډک شي، حيران پاتې يم چې اول څه ته لاس کړم؟

ميرمنې، د دې خبرې په اورېدو خپلې وږۍ لمسۍ او بيا يې په منځ کې غوړولي پلاستيک ته چې ايله د يوې وچې ډوډۍ پيسې پرې پرته وي، وکتلې او بيا يې سر پرزنګنو کېښود.

۱۳۸۲، د روژې ۱۲مه

کابل

خشونت

د کابل - سرینا پر هوټل (د سیمینار محوه خشونت علیه زنان) شعارونه څرېدلې وو .

د هوټل غولي کې لوکس موټر ولاړ وو ، شیبه وروسته ډله - ډله ، نجونې او میرمنې چې ، په غاړو کې یې طلايي زنځیرونه ځنگېدل را ووتې .

یوې چې ، له غاښونو یې د کبابو پاتې شوني په وچکي راویستل ، وویل : دغه شان سیمینارونه باید نور هم جوړ شي ، موږ ښځې باید خپل حقونه وپېژنو او دفاع ترې وکړو ، ترڅو به له موږ سره خشونت روان وي !؟

یوې بلې چې پر شونډو یې تازه لب سټک (لب سرین) راتېر کړی و ، په احتیاط شونډې بېرته کړې :

اوس نو هغه وخت تللی چې ، ښځو ته به چا دانسان په سترگه نه کتل ، حقونه به یې تر پښو لاندې وو ، اوس دیمکراسي ده .

هغې لا خپله خبره پسې غځوله چې دوه میندې یې مخ ته را تاوې شوې .

د یوې له غاړې د ماشوم وچ او چاودلي لاسونه راتاو وو او بلې خپله وړه ښپې بېله لور چې ، له یخنی تکه شنه اوبستې وه ، له لاسه نیولې وه .

یوې غږ کړ : خو بندو ماشومان مې له لورې مري ، بیمار دي ، تاسو ته د یوې مور درد ښه معلومېږي د خدای په خاطر څه را کړئ !

له هوټله راوتلې یوې میرمنې په قهر له غاښونو وچکې وغورځاوه :

همدا تاسو د ښځو نوم بد کړی، دا وخت وگوره او ستا سلیقه !

بلې غږ کړې: تاسو غوندې بې ذوقه ښځې چې وي، موږ به ښه خپل حقونه ترلاسه کړو، خشونت به ښه ورک شي .

هغوی روانې شوې او سوالگرو میندو ترډېره د هغوی تورو دستکولو نو ته کتل چې، په اوږو کې یې تالی وهلې .

۱۳۸۲، لیندۍ ۴مه

کابل

سپېچ

لکۍ يې د دواړو پښو منځ کې نيولې وه، چنگه ملا کې يې له لرې پښتۍ شمارل کېدې. د غټو دېگيو خواته راغله. په شاتنيو پښو کېناسته، اخواد پخوا يې کتلې.

کله به يې ملا د پورته کېدو لپاره اوږده کړه، خو چې د خيرات ديگيو خواته ولاړ کسان به يې وليدل بېرته به غلې شوه.

لکه چې چا ورته نارې وهلې، شيبه په شيبه يې شاته کتل، خودا غږ يواځې همدې اورېده.

دا ځلې يې ښه شيبه شاته وکتل او بيا کړه وږه را پورته شوه، سري يې ځوړند نيولې و، په لگن کې ډيرې غوښتو ته را نږدې شوه. د يو تن وړپام شو، بېلچه يې پرې پورته کړه او بيا هغه شا په تخته ولوېده.

بيا يې سر پورته کړ او ورسره سم يې په تندي بله بېلچه وخوره.

هلک ويل: دا ډېره بد سترگې سپۍ ده، خو ځلې مې وشړله بيا راغله، اجل يې راغلی.

هغه ته چا غبرګر او چې څنگه روان شو، سپی هم پورته شوه. کږه وږه روانه وه. مور ماشومان ورپسې شوو. سپی لوږده او پورته کېده، وینو ورپسې لیکه جوړوله، مخکې لاره. د وچو وښو له منځه ورو- ورو غږونه راتلل.

مور پښه ونيوله، سپی په څښېدو- څښېدو ځان ور ورساوه. غږونه لوړ شول. ور ورسېدو، له سپی تازه زېږېدلي کوکري را تاو وو، د هغې له خولې وینې خوتېدې، خو ورو بچيو يې په وچو تيونو کې شيدې لتولې.

۱۳۸۹، د چنگاښ ۲۲ مه

کابل

د ماشومچي پړا

د يکشنبې سهار دى، د سورلى موټر مخکې سيټ کې ناست يم او لغمان ته د سفر نيت لرم. د همایون بلگرامي په گوتو ليکل شوی تاريخي ناول (لويه دسيسه) چې ځوان ليکوال عارف الله حق پرست، پښتو ته ژباړلى، لولم.

ناول، د مغلو د امپراتورۍ د زوال کيسې کوي، او بښي چې څنگه دغه لويه امپراتوري د خپل منځي شخړو، عياشۍ او د شهزادگانو کبر او غرور د تباھۍ کندي ته ټپل وهله؟

موټر له جلال اباد ښار نه په وتلو دى او دا دى له ژاندارم چې، په جندرم پول مشهور دى، هم تېر شو. يو ناخپه د ټايرونو غږ شو، سوي بوى پورته شو او بيا د يوې خوا ټايرونه خامې ته پرېوتل.

مخامخ يوه پيک آپ ډاډتسن چې، په شنه سهار کې يې غبرگ گروپونه لگولي را روانه ده، وسلوال په کې د ماشيندارو شاته گوته په ماشه ولاړ دي او دومره تېزه راخوشې ده ته به وايي او س به په تورخم او وري او پاکستانې پوځ څخه به پر کونړ د شوو خونړيو بريدونو غچ واخلي.

ورپسې يو تور نا اشنا موټر چې، خدای خبر، له خومره خيانتته وروسته به يې قيمت پوره شوی وي؟ جوخت را روان دی.

په سپين رنگه پيک آپ کې، ماشيندارو ته ولاړ کسان خلکو ته لاسونه خوځوي او د قير سرک د خوشې کېدو داسې گواښونه ورته کوي، لکه سرک چې د همدوی په پيسو قير شوی وي .

ترخو زموږ موټر پوره قير سرک پرېښوده، هغوی را ورسېدل، را جوخت شول او بيا شاته څوکی کې بنېښې ته ناستې ماشومې چيغې کړې.

مور يې ژر د هغې واړه لاسونه وکتل، لاسونه يې جوړ وو، خو د موټر هوا دومره وېرولې وه چې، ان تر مهترلامه يې ژړل.

مهترلام، اطلاعات او کلتور رياست

۱۳۹۰ د زمري ۲۳مه،

د ايټ آباد په غره کې

ويښتان مې تازه وينځلي وو، هندارې ته مخامخ ودرېدم چې څنگه مې د مخې ويښتان شاته اړول هندارې ته څېر شوم، يوه لړزه راباندې راغله، ځان مې کنټرول نشو کړای، ښکته مې وکتل، د مېز پر سر اخبار ايښی و، د هغه پر يوه تصوير مې سترگې ولگېدې او بيا مې څيرې-څيرې کړې.

ځای پر ځای کيناستم، په ټنډه مې لاسونه کېښودل او بيا مې ذهن نږدې يوه نيمه لسيزه شاته ولاړ:

دا مهال په دعوت او جهاد پوهنتون کې محصل وم، د دوې رخصتۍ وې، خوزه له دوه نورو ملگرو سره ايټ آباد ته مزدورۍ پسې لاړم.

په بازار کې څو نور محصلين هم، حيران-حيران، د کار په تمه ولاړ وو.

يو نيم پاکستانی به راغی، څو موږ ورته د مزدورانو په څېر نه ښکارېدو، نور کسان به يې بوتلل.

کار ته مزدوران شنه سهار کې درېږي او بيا چې څوک پرې برابر نشي، نو بېرته نا اميده خپلو دېرو ته روان وي.

نن تر غرمې په چوک کې ولاړ وم، څو کار پيدا نه شو، مازيگر بيا له خپلو څو ملگرو سره چوک ته راغلم.

شيبه وروسته، يو سوزوکی موټر مو څنگ ته ودرېد او څو کسان ترې ښکته شول.

يوه غږ کړ: کابلينانو! غره کې کار کوئ!؟

له دې خبرې سره موټر ته وروختو او بيا د غرونو منځ کې په يوه نرۍ لاره، يوې شنې تپې ته لاړو.

دلته نورو مزدورانو هم څادرونه غوړولي وو، دا ځای يوه پخوانۍ هديره وه، چې د پيپل ونو گور خابنونه پرې راڅوړند وو.

د قبرونو له شناختو داسې ښکارېده، لکه نږدې يوه پېړۍ چې پرې اوښتې وي.

په دې تپه کې پرته له زرو قبرونو نور هيڅ نه وو، يو-يو غټ ميړۍ به چټک-چټک اخواد پخوا گڼځېده.

د ونو په ځينو بناخونو کې غڼو جالې کړې وې، جالې له ماشو ډکې وې او غڼې به خپل ښکار ته ورو-ور ورو را روانې وې .

د قبرونو څنگ ته راټول وو، شاوخوا کلیوال به کورونو ته د تگ په مهال څو شیبې و درېدل او بیا به څوک د سر په خوځولو او څوک په موسکا روان شول .

مانبام شو، لرې کورونو کې رڼا گانې ښکارېدې، خو موږ په داسې یوه زړه هدیره کې وو چې، مړي یې هېر شوي وو، یوه ډیوه پرې هم نه بلېده .

سهار وختي، د غره په ډډه کې دوه - دوه کسان تقسیم شول. یوه سره به گلنگ او بل سره به بېلچه او واړه نیالگي وو، چې بېخونه یې په تورو پلاستيکي کڅوړو کې پټه وو .

ما گلنگ باندې د کانو په منځ کې کندې ویستلې او بل ملگري به مې خاورې لرې کولې او نیالگي به یې کیناوه.

زما د لاسونو تناکې چاودلې وې، د ښي لاس پنجه مې د گلنگ لاستي سره سرېخ شوه، د گلنگ لاستي باندې ژپړې اوبه روانې وې، زړه مې وران-وران کېده، خو مجبوره وم چې پردي غرونه اباد کړم، ځکه زموږ په وطن کې اور بل و او تنظیمي مشران مو د کابل ښار پر وړاندو بوخت وو.

کله مې سترگو ته لوگی - لوگی کابل درېده، چې څنگه یې په ښایسته مانیو سرې مرمې خولې لگوي، څنگه یې له کورونو لوخړې پورته کېږي؟؟ او کله مې خپل ځانته کتل، چې څنگه په تناکو لاسونو پردي غرونه ابادوم.

زړه مې را وپرسېد، گلنگ مې ښه په زوره وواهه خو په تیره ولگېده او بل سړي زما په ټنډه خوله خښه کړه .

مغزو کې مې ټنگ شو، په سترگو مې توره شپه شوه، دواړو لاسونو کې مې سرتینگ کړ، لاسونه مې تاوده شول او بیا چې مې څنگه لرې کړل نو د وینو شر، شو.

په غره کې هېڅ نه و، خو بېخ کې یې یو شین ډنډ و، چې د نږدې کلیو څارویو به ترې اوبه څښلې.

ورمنډې مې کړې، وینې رانه هماغه شان بهېدې، تر ډېره مې ټنډې ته اوبه شیندلې خو وینه نه درېده، نور سست شوی وم.

زړه کې مې تنظيمي مشرانو ته د نفرت لڼبه تاویده راتاوېده، ما ویل که دوی په خپلو منځو کې جوړ وای، ولې به کابل کې اور بل و، ولې به مور پردي غرونه ابادول؟ او ولې به ...؟؟؟

همدې چورتونو کې وم، لاسونه مې تاوده او بیا لاندې شول، ما ویل که بیا د ایټ آباد په غره کې يم او بیا مې په ټنډه د گلنگ څوکه ولگېده، خو خولې شوی وم، مخ مې وچ کړ او خیرې کړې اخبار کې مې د تنظيمي مشر ټوټه - ټوټه عکس ته کتل.

۱۳۹۰ - د زمري ۲۰مه

کابل

کسات

په ډېرې خواړۍ د قدم ايښودو ځای لېدل کېده، يواځې د توپان شور وو چې کله _ کله به يې له لرې کليو
څخه د سپيانو غبرونه هم را رسول.

باد، د ونو لغړ ځانېونه يو بل سره جنگول، کوچنی د شمال مې له سره تاو کړی و او يواځې خپلې لارې ته مې
کتل.

چې څنگه هدېرې ته نږدې شوم، چيغې شوې، لکه هغوی چې ماته په تمه وو .

قبرونه وپرسېدل او بيا ترې جمجې راپورته شوې، حيران وم څه وکړم؟ د تېښتې هڅه مې وکړه خو پښې
مې سستې وې، د گام پورته کولو وس مې نه و .

له څلورو خواوو را نه اسکليټونه راتاو وو او نورو را منډې وهلې.

يو دم به ژامې وازې شوې، سپېره هډوکي به رانږدې شول، هر اسکليټ کونښن کاوه چې لاسونه رانه راتاو
کړي، غاښونه راباندې څښ کړي او يامې له مړۍ ونيسي.

چا ويل: ولې دې ووژلو؟ ولې دې زموږ په ځوانيو سوداگري وکړه؟ ولې دې راته بچي يتيमान کړل ؟؟؟؟؟

چا به په کړس - کړس وځنډل او بيا به يې سرونه ښه را نږدې کړل:

موږ وژل شوي نه يوو، د تا په امر ژوندي څښ شوي وو او بيا به ټولو لاسونه را اورېده کړل .

خولې راباندې راماتې وې، ژبه مې وچه وه، د کلمې ويلو وس مې نه و، يواځې اسکلپتونه مې ليدل چې راته نږدې - نږدې کېدل.

دا ځل بيا له څلورو خواوو راباندې هجوم راغی، سپېره هډوکې کړپېدل. يو ناخاپه راباندې ونښتل او له همدې سره مې يوه زوروره چيغه وکړه او له کتبه را پرېوتم:

ټول کوروالا رانه راتاو شول، د هغوی خبرې مې نه اورېدې، خو، له خولې مې بې اختياره همدا جمله را وتله: شکر چې رهبر نه يم!

۱۳۹۰، کابل

پښتنو سره ياد گاري عكسونه واخلي!

کارتني بيې پرانيست. د پړانگ څلورو نويو زېږيدلو بچيو ترې غاړې را اوږدې کړې. دا د کوم بهرني ملک په يوه ژوبن کې له يوې مور څخه يو وار زېږيدلي وو.

ندارې ته يې غټ او واړه ولاړ وو، د کپمرو فلشونو رڼاوې کولې او بيا ځينو کسانو ورسره په ډېرې ليوالتيا گډ تصويرونه هم واخيستل.

د دې تلويزيوني پروگرام چلونکي ويل چې، د يادو پړانگانو نسل د انقراض په حال کې دی او دا ډېره د اندېښنې خبره ده.

چينل مې بدل کړ، د خبرونو وخت و:

مسلسل د مرگونو خبرونه وو، انتحار شوی و، ماین الوتی و، له پاکستان او ايران نه راکټونه راغلي وو، بمبار شوی و. دا ټول د پښتنو په سيمو کې وو.

ځان سره مې ويل: مور سره هم عكسونه واخلي، زموږ نسل خو هم د انقراض په حال کې دی.

مهترلام

۱۳۹۰، تله ۲۳

سپي بښنه غوښته

د جيت الوتكو، له غرونو سره سم په باغ كې په جوړه شوې خمڅه ورننوتو. جيتانو اول داسې تپتې دورې پيل كړې لكه مورې پسې چې خمڅې ته راننوخې. وروسته بمبار شروع شو، د هرېم په غورځېدو به خمڅه روښانه شوه، يوبل به مو وليدل او بيا به تپه تياره شوه.

په غورونو مو لاسونه ټينگ ايښي وو، خو چې كله به بم ولوېد، دواړه لاسونه به مو له ډير شدت نه له غورونو لرې شول. له چت نه به خاورې را تويه شوې.

ښه ځنډ وروسته د الوتكو غرونه ورك شول، په يو بل نارې وشوې چې ټولو ځوابونه وركړل نو پوه شوو چې ژوندي يوو، خو پوره خبرې مونږ نشوې كولى. خولې مو له خاورو ډكې وې، ستوني وچ وو او ژبو سم حرکت نه كاوه.

خمڅه د شنډ توت له غټې ونې لاندې جوړه شوې وه، پرېام يې نږدې-نږدې ښه غټ لرگي اچول شوي وو، او بيا ښه درنه پوښل شوې وه.

د ننوتلو لپاره يې کوچنۍ سوري درلود، دغه سوري په لوتو او ډبرو چې بمبار كې له ديوالونو جلا شوې وې، بند شوى و، په ډبرې خوارۍ ترې راووتلو:

ويالې وچې وې. چرگان او هوايي مرغان ځای-ځای پراته وو. څارويو پري شکولي وو. له اخورونو لرې پراته وو.

يوه سخوندر شو ځلې غاړه جگه کړه بېرته يې کېښوده، هغه په ملا غټه پرچه خوړلې وه او شاخوا ځمکه يې په وينو سره وه.

د نو شاخونه مات وو، ځای-ځای اورونه او لوگي پورته کېدل. باغ له تېرو او سپنو (د بمونو پرچې) ډک وو.

د ابو په لټه کې وم. خپل کوچنی باغ ته لارم. انگور تاگونه په ځمکه پراته او څنگ ته يې غځېدلې لښتې وچ و.

يو اواز مې واورېد، پښه مې ونيوله، شاوخوا مې وکتلې. سپي غاړه راجگه کړه و وپرېدم، ما ويل که بيا راباندې حمله کوي.

دا زموږ د تره سپي و، له بمباره يوه شپه وړاندې يې سخت وپرولی وم او هغه وخت ترې خلاص شوم چې، چينغي مې کړي او مشران راوړسېدل.

سپي بيا وسنگېد، خو پورته کېده نه. يو مات شوی بناخ مې را واخيست او ورغلم. د هغه غبرگې پښې بېخ کې نه وې. سره غوښه وو. ژبه يې وچه وه او له خولې يې باندې راويستلې وه. لاسونه مې سست شول بناخ رانه ولوېد.

ورنږدې شوم، هغه به خپل سرزما پر پښو و منښه او بيا به يې ډنډ سترگې راپورته کړې. په ناست غږ يې څه ويل، کيدای شي د ژوند په وروستيو شيبو کې يې رانه د پرونی حملې بښنه غوښتله.

له ما خپله تنده هېره شوه، له باغه ووتم، دهغه لپاره د ابو موندلو په لټه کې شوم خو چې، کله بيا راتلم سپي سرايښی و او ژبه يې د غاښونو منځ کې تينگه پاتې وه.

دا د ۱۳۲۲ کال کيسه ده، هغه وخت زه ماشوم وم او له درې کاله جلا وطنۍ وروسته له هريپور کمپ څخه خپل کلي ته د مکتب په رخصتيو کې راغلی وم.

هغه بمبار کې زموږ کورونه ونړېدل، ډېر څاروي له منځه لاړل، خو ماته اوس هم هماغه سپی یاد پري. او دا سپی خو هغه وخت ډېر را یاد شي چې کله برناحقه د کوم انسان له وژنې خبر شم، ځان سره وایم:

لویه خدایه! ستا مخلوقات هم عجیبه دي. د ځینو انسانانو زړونه له ځناورو هم سخت دي. هغه ټپي سپي له یوه ماشوم ځنې، د تشې حملې بېښنه غوښته، خو قاتلان نه یواځې دا چې له ناحقه قتل وروسته له خپل لوی ذات نه بېښنه نه غواړي، د خپلو همغو وژنو ته په ډاډه زړه ادامه ورکوي او د قتلونو بازار هماغه شان تود دی.

۱۳۹۰ د مرغومی ۲مه ،

مهترلام بشار

مبارکي

کلی خاموش و، په خالي کوڅو کې يې تش باد لگېده، ډېر وگرځېدم، هيڅوک مې پيدا نه کړل چې د اختر مبارکي ورکړم.

يو ناڅاپه مې مخامخ غونډۍ ته پام شو: ټول کليوال هلته راغونډ شوي وو، په منډه - منډه ورغلم. د (اختر مو مبارک شه!) جمله مې په لاره تکراروله، ورورسېدم، کليوال مې ټول غلي وو، په لوړ غږ مې مبارکي ورکړه، خو هيچا هم ځواب را نه کړ. په سترگو مې توره شپه شوه، سر مې وگرځېد او ځای پرځای کېناستم.

يو وخت چې په خود شوم، نو د قبرونو منځ کې ناست وم او د وژل شويو کليوالو جنډې مې په سر رپېدې

۱۳۸۷، د تلې ۸مه، کابل

پیت نیکه

نیکه !

ستا دعا قبلېدونکې وه، ستا دعا برکت و چې، د کسی او سلیمان د غرونو په ډډو کې د پښتنو کېږدی
پلنې شوې او له نغریو اورو نه پورته شول .

نیکه !

تاسو په پوره عاجزی او اخلاص لوی دربار ته لاس ونيو او د زړه له تله مو وویل :

دا وگړي ډېر گړي خدايه لويه خدايه لويه خدايه!

نیکه!

د همدغې دعا برکت و چې، دغه وگړي ډېر شول، نورو سیمو ته وکوچېدل او سیمې پرې بنایسته شوې .

نيکه !

خو ته خبر يې، ستا په لمسيانو او س خه تېرېږي!؟

هغه لمسيان چې، ستا د دعا په برکت ډېر شوي وو، او س د نابودۍ خواته روان دي.

نيکه !

د کسي او سليمان غرونه ستا د لمسيانو په وینو ولمبېدل، د نغريو اورونه مړه دي، او س د هغوی د کېږدو مراندي شلېدلي او يو ستر توپان يې هر خه په مخه کړي دي .

نيکه !

ستا لمسيان يوبل نه سرو نه غوڅوي، او س په هر گام کې، ستا د لمسي جسد پروت دی او او س د هر خور د اوبو رنگ ستا د لمسيانو وینو سور کړی دی .

نيکه!

او س هغه سپين پتکي، چې سرو نه به پرې بنايسته وو، له زورا تاو دي او او س ...

نيکه !

ستا لمسيانو ته (د ا جهان قصاب خانه) شو او هر لمسی دي، د (قصاب په غولي پا بسته ولاړدی)*

نيکه !

ستا نازولي لمسيان، د يو بل په وینو نه مېرېږي، د نورو خو پخوا ورته زړونه ډک وو، له هرې خوا پرې ناتاردی، مرگوني گوزارونه دي او ...

نيکه !

زمور لا سونه په وینو سره دي، مور يې له شرمه د خدای پاک دربارته نشو پورته کولی، دعا مونه قبلېږي .

نيکه !

قيامت ته انتظار مه كوه ! ستا په لمسيانو همدا اوس قيامت دى، را پورته شه او بيا د يوې ونې ډډ ته تكيه وواهه، لاسونه پاك دربار ته پورته كړه او د زړه له تله ووايه :

دا وگړي ډېر كړي خدايه ! لويه خدايه - لويه خدايه !

نيكه !

هله ، ځنډ مه كوه ! ستا لمسيان يو بې رحمه توپان په مخه كړي دي. كه په دعا كې ځنډ و كړي د نسل لپاره به هم څوك پاتې نه شي او بيا به ستا دعا لكه ستا د لمسيانو برخليک په هوا كې ورکه شي .

د وږي ۲۲ مه ، ۱۳۸۲

* دا جهان قصابخانه كړ خداى وماته - پا بسته ولاړ په غولي د قصاب يم

پای

د لراو بر په برېښنايي کتابتون کې پر ليکه اثار

• اسلام او مذهب :

- د روژې ډالۍ داکټر نثار احمد صمد
- روژه د رحمت، برکت او مغفرت مياشت مؤلف: مولوي سيد محبوب شاه ساجد
- د اصحابانو کيسې مولوي عبد الهادي حماد
- د مصطلح الحديث علم په سوال او جواب کېښي ليکونکی: شيخ مصطفى العدوي مترجم: محمد عمر بشار
- اړينه پوهه مولوي عبد الهادي حماد
- د برېښنايي کتابتون د اسلام او مذهب د برخې د نورو پر ليکه کتابونو لپاره دلته کليک وکړئ!

• ساينس او تخنيک :

- درنا کړکۍ (د کمپيوټر زده کړه) عبدالستار فيضي
- سرطان او د چاپېريال راديو اکتيويتي ليکوال: پوهنوال داکتر نظر محمد سلطاني خدراني
- د مايکروسافټ آفس پښتو لارښود عبدالستار فيضي
- غواړئ ذهني څيرکتيا مو تمرين کړئ؟ ژباړن: مختار احمد احسان
- د ساينس او تخنيک د برخې د نورو پر ليکه کتابونو لپاره دلته کليک وکړئ!

• سپورټ او روغتيا :

- هغه پياوړې لارې چارې چې اندېښنه ستاسوله ژوند څخه محو کوي ژباړن: داکتر محمد رقيب (فاروقي وردگ)
- د کوجنيانو تنفسي سيستم THE PREVALENCE OF HIV/AIDS IN AFGHANISTAN ليکوال: پوهندوی دوکتور سيد حسام مل
- د لراو بر و بېباني د برېښنايي کتابتون د سپورټ او روغتيا د برخې د نورو پر ليکه اثارو لپاره دلته کليک وکړئ!

• هنر او ادبيات :

- راځئ کيسه وليکو نصير احمد احدي
- مناجاتونه نور احمد قرانمل
- د هيلو غوتۍ وينا واله: وحیده "آرينزی"
- د ابراهيم ادهم په پلونو (ناول) ليکوال: عبد الله الهام جمالزی
- منظومې کيسې پښتو لنډۍ او غاړې ليکوال: څارنوال احمد منگل خان

• د ماشومانو لپاره :

- کوچنی شاهزاده (د ماشومانو لپاره) داکتر عبد الباري

- زما سوي (د ماشومانو لپاره) _____ مختار احمد احسان
- فتبالر (د ماشومانو لپاره) _____ مختار احمد احسان
- د برېښنايي کتابتون د هنر او ادبياتو د برخې د نورو پرليکه آثارو لپاره دلته کليک وکړئ!

• تاريخ او سياست :

- روز شمار واقع افغانستان _____ تهيه او ترتيب: حميد علمي
- شير شاه سوري د افغانانو تر منځ د يووالي هڅونکې _____ ژباړن: استاد قريب الرحمن سعيد
- د ډيورنډ تړون د حقوقو او سياست په تسله کښي _____ ليکوال: ډاکتر رحمت ربي زير کيار
- د تاريخ او سياست د برخې د نورو آثارو لپاره دلته کليک وکړئ!

• بېلابېل آثار :

- خوندور خواږه _____ عبدالستار فيضي
- د نړۍ او وه عجايبي _____ ژباړن: مختار احمد احسان
- د بېلابېل آثار نومې برخې د نورو پرليکه کتابونو د لوست لپاره دلته کليک وکړئ!

پای

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**